AH, BD!
proudly presents

ADRIAN BARBU

Illustrator of the Future

His Story

Jurnal hollywoodian

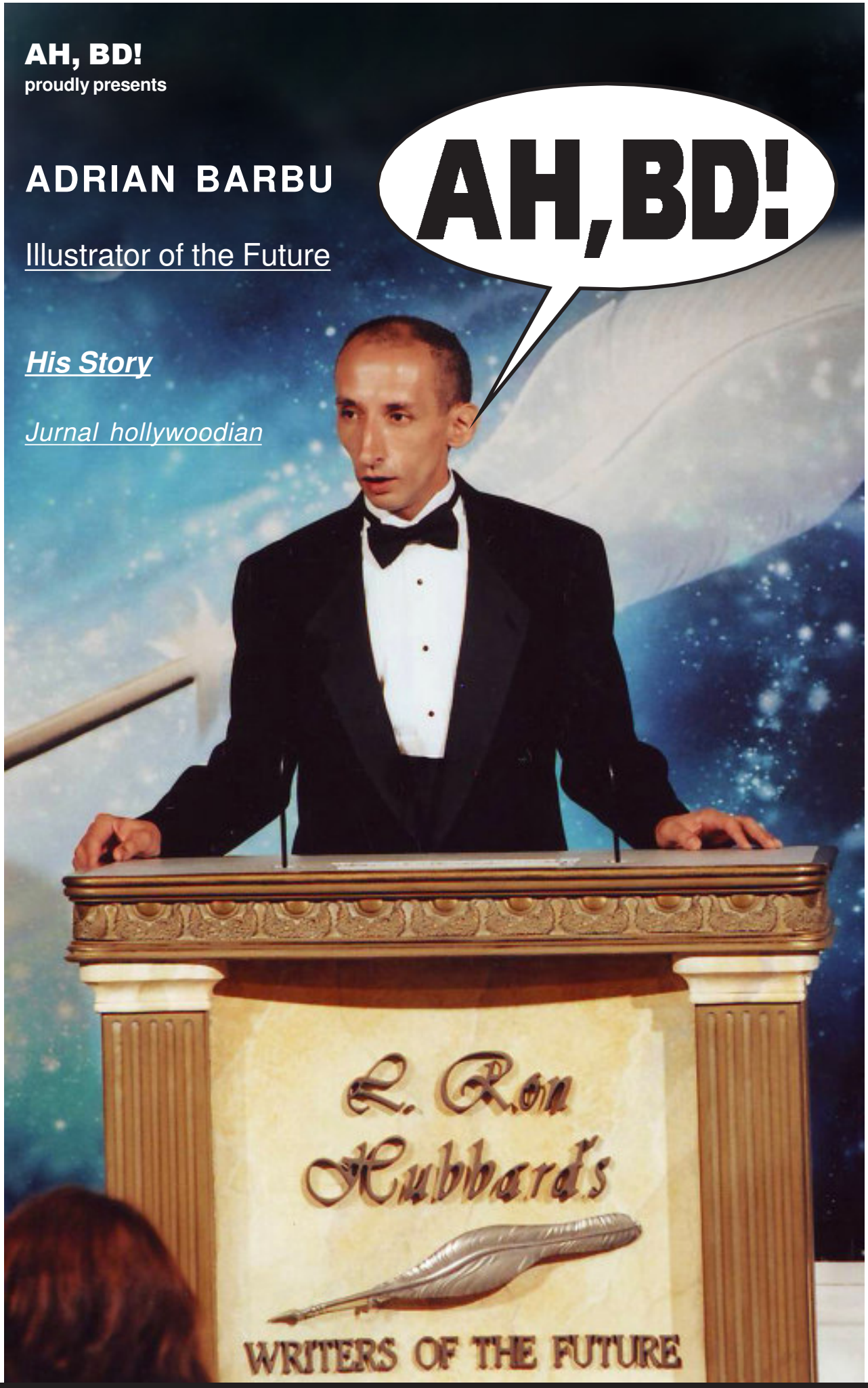

Câinele lui Mihai

KOSOVO

48

Ca să nu stropească copilul

Cas 2 Intrăm pe rând în scenă personaje. (mulțumit de viață).

Cas 3 Plec în mod aproape (personajele treșuie situate în această ordine) (pt a ține cohortea

În cas (2) apar personaje întregi iar în cas (3) de la jumătate în sus.

Câinele treșuie să fie tot timpul în dreapta în centru de interes (clădirea misterică, da)

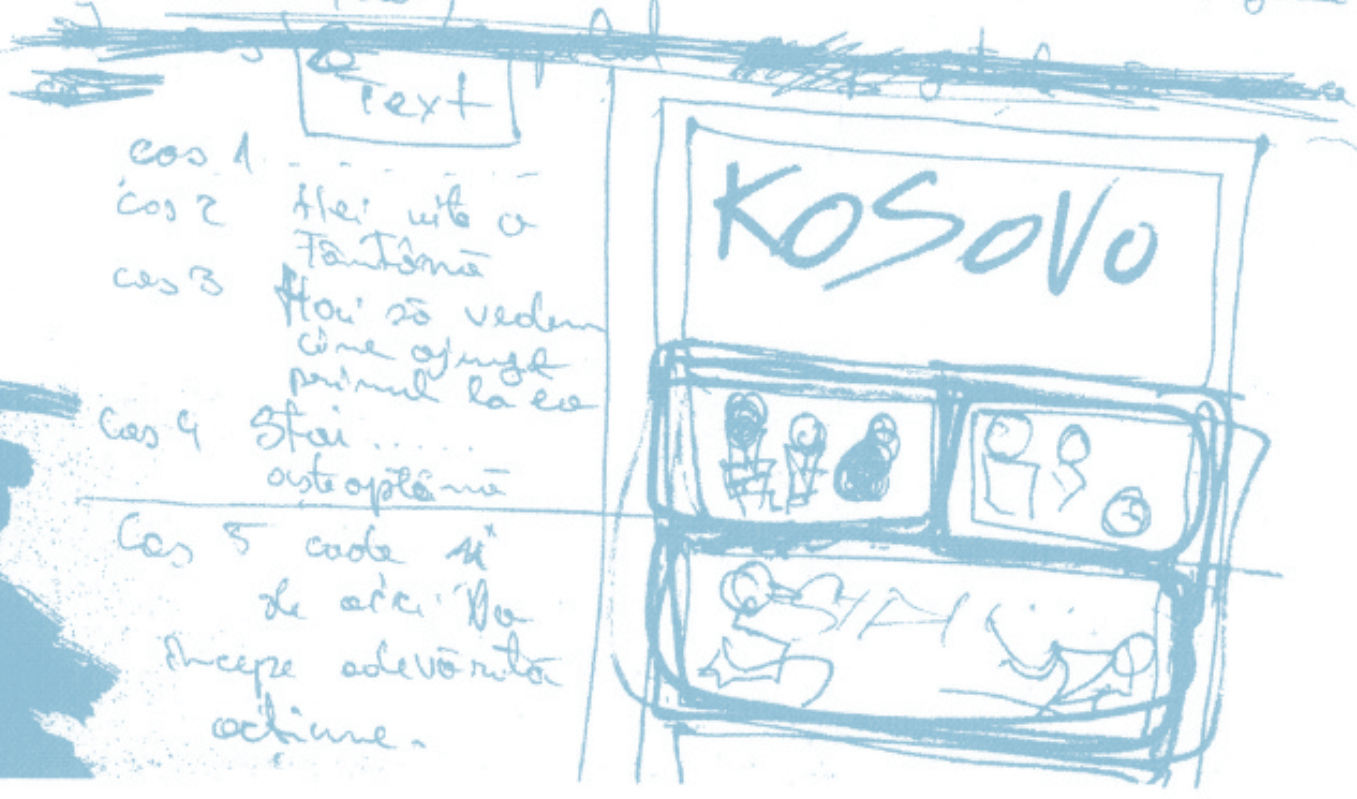

Cas 1 -

Cas 2 Aici este o fântână

Cas 3 Hai să vedem cine ajunge primul la ea

Cas 4 Stai ... osteoplănă

Cas 5 coade 14* de aici Bo începe adevărata acțiune.

AH, BD!
BLAM!
Dodge This!
Ubi BD ibi patria

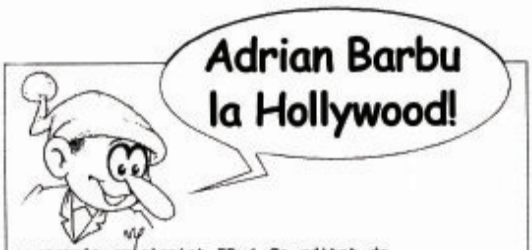

• **magazin evazionist BD & Co editat de Alianţa Desenatorilor SyndiCART.prOmOtiOn Illustrators of the Future**
• **nr. 14, ianuarie 2004, Craiova**
• **32 pagini A 4**
• **coperta I: Cristian Loghin**
• **coperta IV: Alexandru Ciubotariu**
• **concept & DTP: M.M.**

• nr.1 „BDC" - Premiul pentru debut editorial al Asociaţiei ART 12 (Paris)
• ***Cred ca ai simtul punerii in pagina si al gagurilor vizuale. Reusita revistei "AH, BD!" se datoreaza acestor calitati. Trebuie sa gasesti acum o tema si sa creezi o poveste adevarata, o adevarata aventura pentru personajul tau (chiar daca vei continua sa-l folosesti pentru animarea revistei). Retrospectiva saloanelor e simpatica. Si iti multumesc pentru locul pe care mi-l acorzi. Trebuie sa ai grija de numarul 2 al "AH, BD!". Al doilea numar este intotdeauna cel mai dificil. Ai niste atuuri, cativa desenatori in progres. Fii atent si selectiv. Nu accepta orice! Trebuie sa-i multumesti pe cititorul ocazional si sa-l aduci catre BD si de asemenea pe rarii amatori de BD din Romania (Pierre Pascal)***
• nr.2 special „Fantastic" - Premiul ARSFan pentru cea mai buna revista
„Grafica si machetarea revistei impreuna cu povestirile de calitate impresioneaza favorabil un cititor avizat" (Sandu Florea)
• nr.3 „Scoutisme"
• nr.4 special Valentin Iordache
• nr.5 „Cherchez la femme"
• nr.6 „GENERATII I"
• nr.7 „GENERATII II" - „Fête de la Musique et de la Bande Dessinée
• nr.8 „GENERATII III" - III BD CRAIOVA 2000
„Arata foarte bine. Am remarcat punerea in pagina si conceptia de ansamblu care poarta marca inimitabila a lui Marian Mirescu. Comentariile de subsol cu paragrafe din scrisorile mele sunt foarte bine gasite si ilustreaza perfect spiritul in care a fost creata povestirea A Graveyard Tale." (S.F.)
• nr.9„FANTASTIC 01" - Premiul pentru cel mai bun editor - BD Constanta 2001
"Echipa de desenatori craioveni este o echipă redutabila si ceea ce imi place foarte mult este faptul ca ati reusit sa stati uniti si sa va impuneti ca o grupare distincta in peisajul BD romanesc. In conditiile dificile in care nu există practic sprijin pentru miscarea BD voi reusiţi să publicaţi AH, BD! ceea ce este intr-adevăr remarcabil. AH, BD! #9 este un numar foarte reusit mai ales ca e si tiparit pe o hartie mai buna." (S.F.)
• nr.10„COMICS TEST"
Nominalizat la premiile ROMCON 2001 - Iasi
"Sunt super revistele! Iar Pataggonia e nemaipomenită! Sunt sincer impresionat! Va iubesc! Iti multumesc pentru publicarea Fortelor...Sunt nemaipomenit de incantat. E o frumoasa surpriza! Multumesc, multumesc! Cu toată pretuirea, Bufnila" (Ovidiu Bufnila)
• nr.11 „IV BD CRAIOVA 2002"
"Ah,BD#11 arata foarte bine, materialul este dens si de buna calitate. Cred ca fanzinul si-a găsit formula grafică ideala deoarece ultimele numere au acelasi nivel calitativ ceea ce este semnul cel mai sigur de profesionalism. Felicitari! (S.F.)
• nr.12 „HORROR"
"You do a great job. I'm impressed!" (Dusan Reljic)
• nr.13„BD CRAIOVA XIII03"
"Ah,BD#13 mi-a placut foarte mult. In primul rand copertele color al lui Tudor Popa, care arata o evolutie a culorii care imi aminteste de Frazetta. Pentru prima oara fanzinul are si articole si BD in engleza care il fac mai accesibil si cititorilor din strainatate. Corto care si-a "dat drumul" cu o noua, tumultoasa si spumoasa povestire BD si arata o maturizare a talentului lui. Ti urez succese in continuare si il sfatuiesc sa nu abandonere genul deoarece poate aduce o substantiala contributie in viitor. Am remarcat noul stil de desen al lui Marian Mirescu care prin cele doua BD scurte se incadreaza perfect cu stilul grafic al revistei al carei redactor si animator este. Spoitoru este un adevarat inker, cu un bun simt al designului si a texturii grafice, imbogatind prin contributia sa desenele in creion ale lui Tudor Popa si altii. Pe deasupra, este si autorul unei reusite BD (The Flash), unde isi confirma si talentul de povestitor. Si lui ii prevad un bun viitor in peisajul BD romanesc. Ca intotdeauna, reaparitia lui Valentin Iordache in paginile fanzinului. Iata ca dorinta noastra s-a implinit si "Satira" lui de o pagina ne reaminteste umorul lui irezistibil si atat de personal. Acestea fiind zise, fanzinul a facut un mare pas inainte ata din punct de vedere grafic cat si al accesibilitatii lui pentru un public din strainatate, care nu a avut pana acum prilejul sa cunoasca evolutia BD romanesti contemporane. Sa fie intr-un ceas bun!" (Sandu Florea)

• „AH, BD!" © Marian Mirescu
• address: ***O.P.4, C.P 408, 200890 Craiova***
• e-mail: **ah_bd@hotmail.com**
• **ISSN 1454-6094**

www.visualart.ro (BD/Comic strips/Manga)
www.waspcomics.com (war chronicles)
www.luni_virtuale.go.ro (BEDEU)

CRAIOVA: V.Chirea (Caracal), N.F.Radu (Cluj), A.Barbu (L.A.), M.Mirescu si C.Loghin (Craiova)

CARACAL: Expozitia "Arcasii Noului Mileniu *" de Viorel Chirea (more in p.24)
**titlul noului album al lui CAV*

Lista dos fanzines na expo Abril de 2003

Titulo: Unknown Town **Pais:** Portugal **Tema:** Música; **Titulo:** Freak World **Pais:** Brasil **Tema:** Banda Desenhada; **Titulo:** Dragao Quantico **Pais:** Portugal **Tema:** Ficçao Cientifica Fantasia e Horror; **Titulo:** Expo Fanzines 2002 **Pais:** Galiza **Tema:** Lista de fanzines; **Titulo:** Scarium **Pais:** Brasil **Tema:** Ficçao Cientifica **Titulo: Ah, BD! Pais: Romenia Tema: Banda Desenhada;** **Titulo:** APB (A prueba de balas) **Pais:** Galiza **Tema:** Banda Desenhada; **Titulo:** RoadRunner (Newsletter) **Pais:** U.S.A **Tema:** Música; **Titulo:** Tropa de Heróis **Pais:** Brasil **Tema:** Banda Desenhada; **Titulo:** Caixa Preta **Pais:** Brasil **Tema:** Banda Desenhada; **Titulo:** Desprezo **Pais:** Brasil **Tema:** Banda Desenhada; **Titulo:** Sushi Bondage **Pais:** França **Tema:** Banda Desenhada; **Titulo:** Quecks From Outer Space **Pais:** Brasil **Tema:** Banda Desenhada ; **Titulo:** Ralph (coffee, jazz & poetry) **Pais:** Canadá **Tema:** Coffee, Jazz & Poetry; **Titulo:** Transformers **Pais:** Brasil; **Tema:** Banda Desenhada; **Titulo:** Miuzine **Pais:** Brasil **Tema:** Banda desenhada; **Titulo:** Mondo Bizarre **Pais:** Portugal **Tema:** Música; **Titulo:** Orbe **Pais:** Brasil **Tema:** Música; **Titulo:** Leña Verde **Pais:** Galiza **Tema:** Arte

Nuno Pereira, organizatorul expozitiei de fanzine din Viseu, Portuga

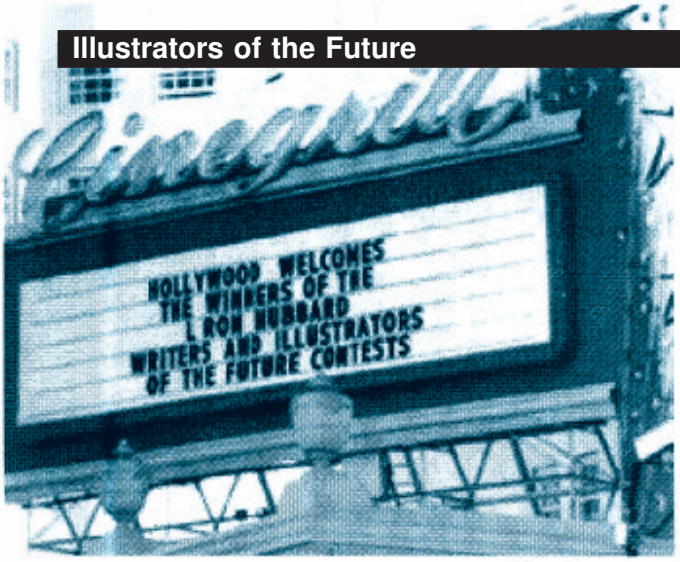

Illustrators of the Future

JURNAL HOLLYWOODIAN

Day 1. Marți 5 august. (asta a fost ieri, dar să începem cu începutul)

Abia azi am ajuns la un Internet Cafe, și mă grăbesc să-ți dau de știre, înainte să încep să uit câte ceva din întâmplările la ordinea zilii. Nu c-aș fi dat eu subit în scleroză, dar se întâmplă atât de multe și de repede, încât nu mai au loc între neuronii mei.

Am ajuns în LA pe la miezul nopții dintre 4 și 5 aug., după 30 de ore de zbor, nesomn și așteptări prin aeroporturi. La rândul meu, eram și eu așteptat, așa că n-au fost probleme cu transportul. Decât că era să mă dărâm pe mine însumi când am auzit, de la flăcăul venit să mă șofeze, destinația și, implicit, locul de cazare: Roosevelt Hotel, pe Hollywood Boulevard, în Hollywood. Să năucești, nu altceva!

OK. Până mi-am revenit, eram deja acolo, unde m-a întâmpinat o "Hotel Mum", responsabilă din partea Author Service-ului cu cazarea și buna dispoziție a invitaților. Rachel. M-a așteptat cu o mapă care conținea programul pe următoarele cinci zile și cu un cadou pentru mine: un tricou superb, negru, având imprimată pe piept sigla concursului. Am fumat o țigară împreună în curtea, de fapt parcarea hotelului, sub PALMIERI ADEVĂRAȚI, ÎNALȚI DE 4 ETAJE. Cald, foarte cald, (era miezul nopții, cum am spus) și oricum mă treceau toate transpirațiile de care se ocupă în general stressul. Buuuun! Am reușit să dorm doar vreo 4 ore - probabil din cauza schimbării de fus orar: între LA și România sunt 10 ore diferență. Acum, aici e 8.47 PM, ceea ce înseamnă 6.47 AM la Craiova. 'neața!

Ei, când s-a făcut 'neața și pentru mine (6.20-6.30), n-am mai rezistat și am ieșit în stradă. Adică în Hollywood Boulevard, în fața hotelului. Adică în acea porțiune numită Walk of Fame, unde pe ambele trotuare dalele mozaicului sunt placate cu stele inscripționate cu nume de vedete. Oricum, tot minunându-mă de palmieri și de dealul cu litere albe "Hollywood", n-am observat treaba asta decât ceva mai târziu, pe la 7, când tocmai îl călcam pe Charlie Chaplin în picioare. Și m-am pus pe căutat - adică n-aveam decât să casc ochii, că restul a venit de la sine. Greta Garbo, Stan Laurel, The Carpenters, Ingrid Bergman, ce mai! Până și Kermit the Frog are locul lui. (Apropo, în apropiere, pe La Brea Boulevard, se află studiourile Companiei Jim Henson. Au pe acoperiș un Kermit de doi metri, îmbrăcat în Charlie Chaplin. Tot aici, studiourile Universal: 30 $ intrarea, dar te plimbi o zi pe platouri, ți se prezintă – zilnic – scene de senzație din filme western, SF, aventură și altele, lupte, explozii și incendii artificiale, inundații

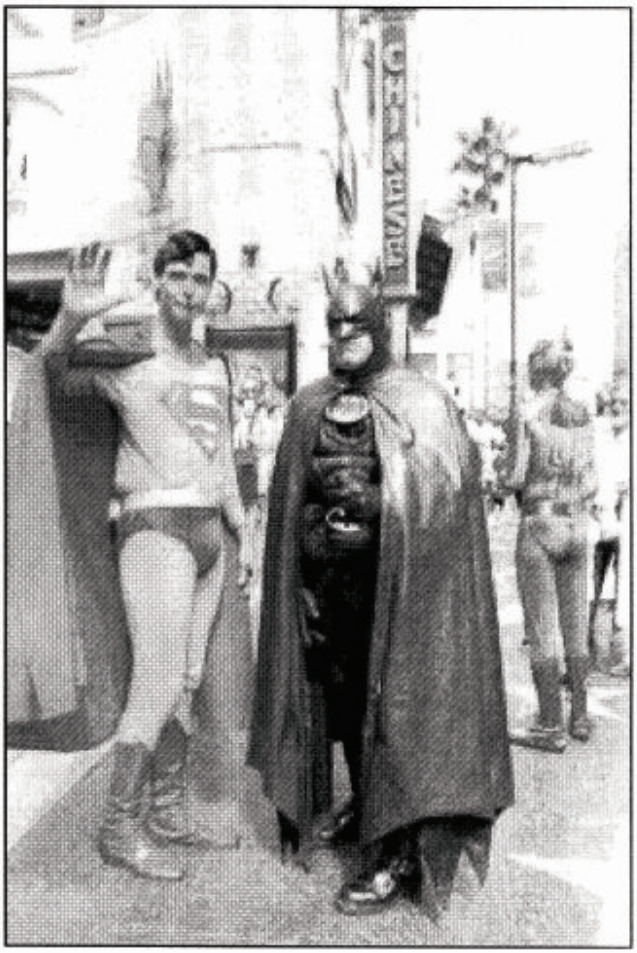

trucate, alea-alea. Nu mie, evident. Turiștilor bogați.

Îți dai seama că jumătate de zi am căscat gura (și mai ales ochii) la tot ce-mi intra în câmpul vizual. Și sunt destule de văzut. Booooooooooon, majoritatea respectă și perpetuează pasiunea americană pentru kitsch, butaforie, mucava și suveniruri sclipicioase, scumpe și complet inutile. Peste drum de hotel se află The Chinese

ASI Building

Că veni vorba de poze: urcasem şi cu pe o terasă de mall să mă hlizesc la Hollywood Hills, când mă pomenesc salutat de un gardian (eram singurul plimbăreţ la ora aia). Să nu cumva să creadă că pun bombe, îl întreb dacă am voie să fotografiez colina. Tipul întinde mâna către aparat - n-apuc să protestez; nici nu-mi prea venea, ce-i drept - îmi face semn să trec lângă balustrada terasei şi-mi face el o poză cu colina în fundal! Crazy world!

Uite-aşa am ţinut-o în plimbare până spre seară, când au sosit şi ceilalţi ilustratori. Cumva s-a greşit la calcule, cred - trebuia să ajung şi eu abia marţi seara, aşa planificaseră organizatorii. Au socotit durata zborului, cam 20 de ore, dar n-au ţinut cont că urma sa zbor spre vest, în urma soarelui, şi că ziua avea să se „dilate" cu 10 ore. Pe scurt, ajunsesem prea devreme şi m-au lăsat liber o zi prin Hollywood. Am găsit - fara help - clădirea Author Services Inc. (ASI de-acum încolo, dacă mai am ocazia) şi m-am gândit să arunc un ochi înăuntru, cât timp stă uşa deschisă. Şi n-am mai putut scăpa. Portarul m-a întrebat ce doresc (foarte politicos); i-am spus că fac parte dintre *winners*; a ţinut neapărat să anunţe conducerea că-s acolo - deşi eu deja băteam în retragere, cum că nu vreau să reţin pe nimeni de la treabă, ceea ce era adevărat - şi în urma convorbirii telefonice între portar şi nu-ştiu-cine a sosit un domn care, cu toată jena mea, m-a plimbat prin clădire, mi-a arătat biblioteca L.Ron Hubbard, expoziţia de tablouri care au servit drept coperţi de carte ale celor 19 antologii *Writers of The Future* deja publicate (n-aş fi crezut niciodată: pereţi plini de Frazetta şi

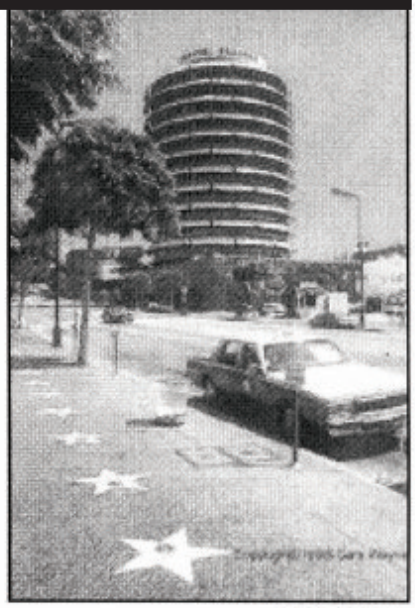

Walk of Fame

Bob Eggleton - lucrări originale!!!!!!!!!!!!!) şi o mulţime de alte minuni. Spre seară au sosit şi ceilalţi ilustratori, ne-am prezentat reciproc şi gata. Am stabilit să ne întâlnim dimineaţă (azi, cum ar veni) şi să facem un review neoficial al portofoliilor – ca să ne cunoaştem mai bine. Despre ziua 2 - astăzi - îţi mai scriu şi mâine. Se-nchide Cafe-ul, şi daca eu fusei bombardat de evenimente, nici ţie nu ţi-a fi uşor să suporţi prea multe dintr-o dată.

Day 2. Miercuri, 6 august. M-am trezit pe la 3 dimineaţa. Tot schimbarca

Theatre (în faţa căruia e porţiunea aceea celebră de asfalt în care şi-au imprimat mâinile şi tălpile o grămadă de actori), şi The Kodak Theatre - asa le zice, deşi sunt cinematografe. Cum s-a luminat de ziuă, s-a umplut trotuarul de alde Elvis Presley, Chaplin, Rambo, Darth Vader, Hulk, Spider-Man, Batman, Superman şi tot ce vrei, care se ţin de tine să te fotografiezi cu ei sau să-ţi îndese în buzunare pliante cu reduceri la costul biletelor.

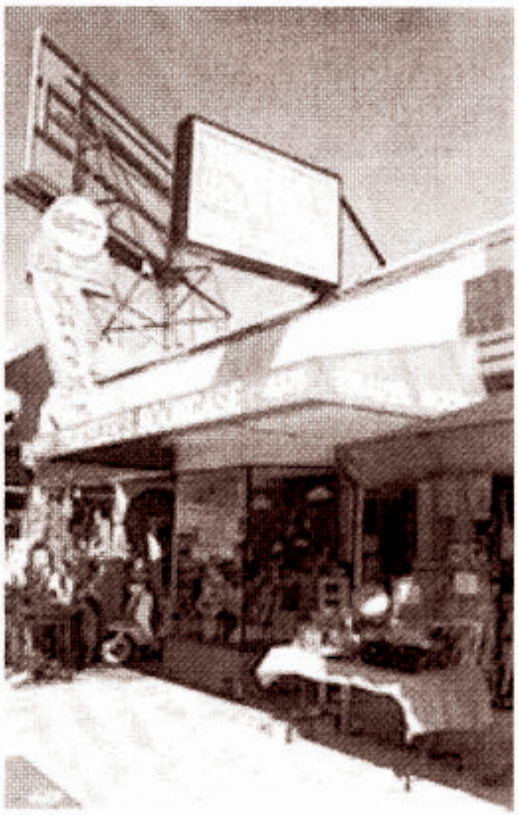

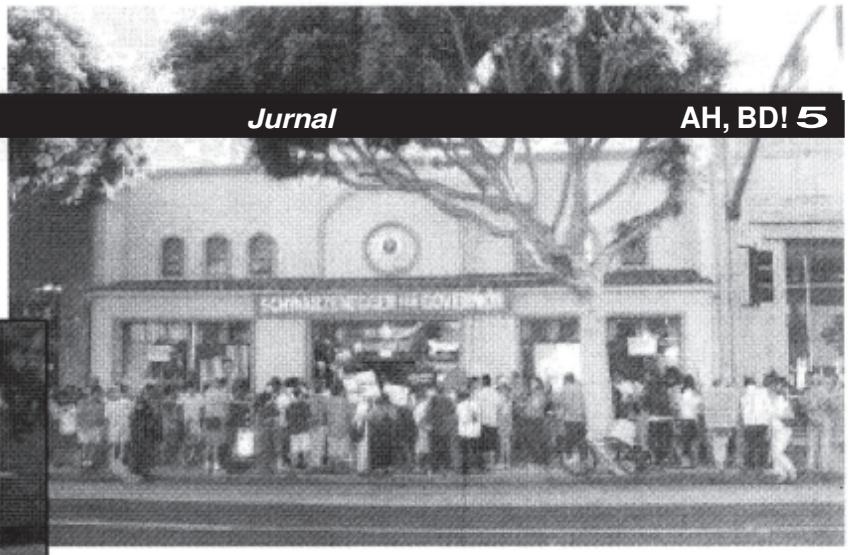

de fus orar, probabil; noul meu coleg de cameră, Mike Lawrence, de prin Oregon, doarme fără probleme. După alte trei ore petrecute între semi-somn, semi-trezie şi semi-demenţă, am ieşit iar la plimbare. La ora aceea, oraşul este pustiu, în afară de doi-trei rătăciţi, ca mine. M-am întors în cameră, să pun de o cafea (toate camerele sunt dotate, pe lângă încuietori electronice cu cartele, şi cu filtre de cafea, lângă care cameristele lasă, de două ori pe zi, câte un plic de cafea decofeinizată şi unul de cafea zdravănă. Aşa poţi bea o cafea românească – cea tipică de aici e atât de subţire, că dacă ai pune-o într-un pahar de sticlă, cu un ziar dedesubt, ai putea citi ziarul prin ea; am înţeles şi eu, în fine, de ce în filmele americane se bea cafea cu stacana: degeaba). Am ieşit cu cafeaua la palmieri, în parcare, salutîndu-mă pe traseu cu recepţionera, luggage boys, lift boys şi parking boys. Sunt cu toţii *latinos* – ca aproape o treime din LA şi Hollywood – şi li se pare ciudat să-i bage în seama cineva din afara celulei lor sociale. În zilele următoare avcam să devenim chiar prieteni.

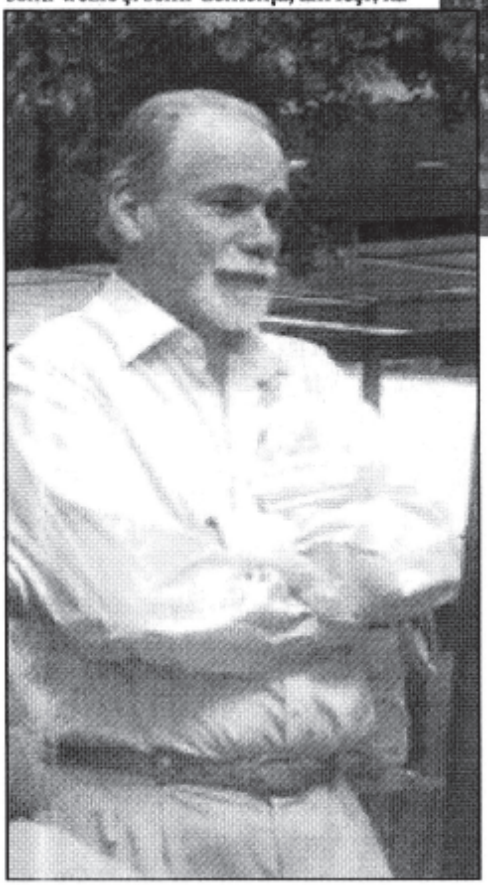

Robert Silverberg

La ora 9, întâlnire cu „camarazii de front". Sunt singurul non-american, dar asta nu pare să constituie un handicap. Toţi sunt curioşi, şi recunosc în mod cinstit că n-ar reuşi să găsească România pe hartă, fără ajutor, în mai puţin de 4 ore. Din acel moment am hotărât să mă prezint „Adrian Barbu from Romania, Eastern Europe", ca să evit concluzii prea pripite.

„Camarazii" sunt buni, unii chiar foarte buni. De exemplu Youa Vang, născut în Thailanda, crescut in USA. A adus tablouri pictate în guaşe şi culori acrilice (nu ca mine, o mapă A4 cu planşe alb-negru). Tablouri SF superbe, mari – toată lumea e entuziasmată. Daniel Willis, ofiţer de aviaţie: lucrează în alb-negru, punctând cu trasatorul zonele de umbră din desene. Vance Kelly, din New Orleans – specialist în creioane-acuarelă şi culori tipografice. Nina Ollikainen, medic: fotografie prelucrată digital. Mike Lawrence, colegul meu de cameră: serigrafie alb-negru şi color. Asuka Komei, venită de câţiva ani din Japonia, studiază în New York *sequential* art, regie şi producţie de comics, cum ar veni. Staci Goddard, plină de ambiţie, lucrează la un roman-fluviu despre un univers paralel căruia tot ea îi concepe şi desenează decorurile, fauna, flora, personajele, costumele şi arhitectura. Lucrări minunate, şi toţi concurenţii sunt sau au fost studenţi în ale artei; şi la capitolul ăsta, eu fac excepţie - încep să mă întreb serios: ce caut eu pe-aici? Rămân la urmă cu portofoliul, oarecum intimidat, dar când îl pun pe masă, toată lume e încântată (între timp s-au adunat şi câţiva concurenţi dintre scriitori): "ai desenat toate astea *cu mâna*?" Parcă mă simt mai bine.

Workshop for Illustrators

Day 3. Joi 7 august. Ora 7 dimineaţa. M-am boierit: am decis să-mi beau/fumez cafeaua de dimineaţă lângă piscină. Palmieri, briză, şezlonguri de lemn, scrumiere; un cadru mult mai potrivit să-ţi începi ziua decât parcarea. Un moşulică ocupat să cureţe bazinul îmi cere o ţigară. E negru (moşul, nu bazinul). Mă anunţă că în piscina asta s-au scăldat Marylin Monroe şi Douglas Fairbanks, Chaplin şi alte VIP-uri. Îi replic că a venit, pesemne, vremea să apară şi un VIP care să ignore „oportunitatea". Mă-ntreabă că cine-i ăla, îi răspund că eu, râde şi pleacă. Adevărul e că n-am costum de baie. În timp ce mă străduiesc să fotografiez o veveriţă americană, coborâtă din palmier să bea apă, sunt salutat de Carl Frederick (aproape 80 de ani, scriitor

Seghei Poliakov

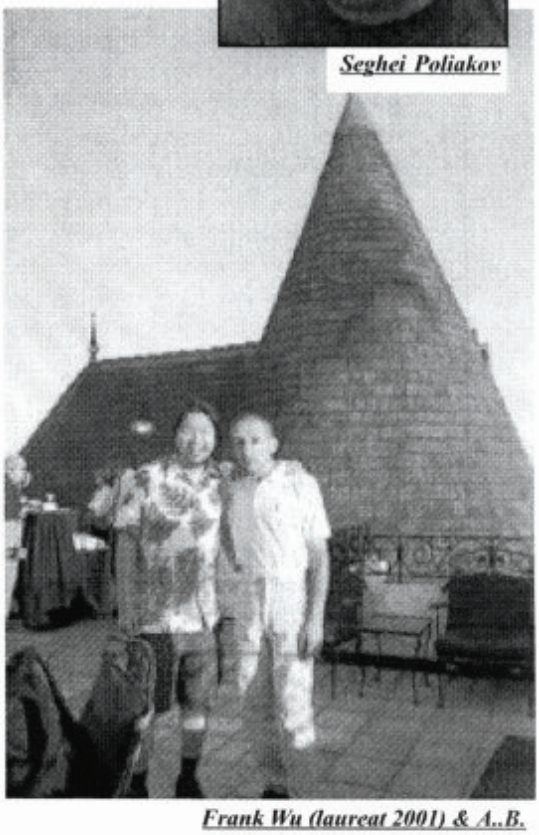

Frank Wu (laureat 2001) & A..B.

9,30. Ne prezentăm la ASI. Începe workshop-ul. La etajul 4 ne aşteaptă într-un studio doi ilustratori profesionişti, Val şi Ron Lindahn. Până la 5 pm se discută despre ceea ce înseamnă să fii profesionist în America: mod şi tehnici de lucru (exemplificate cu diapozi-tive şi albume din producţia lui Val şi Ron, care au un studio propriu în Montana), contracte, drepturi, amănunte semnificative sau hazlii din experienţa celor doi. De la coperţi de carte la felicitări de Crăciun, afişe de film şi coperţi de casete audio, video sau de CD-uri, oamenii ăştia au făcut de toate. Şi (se vede pe produsele finite) cu o plăcere imensă. Concluzie şi motto după o zi de conversaţie: **Be persistent! Insistaţi, insistaţi, insistaţi**, nu renunţaţi niciodată, indiferent de câte refuzuri primiţi. Sunt milioane de indivizi care încearcă o carieră; nu cei mai buni reuşesc, ci cei mai încăpăţânaţi.

desen de Frank Frazetta

8 pm. Scriitorii propun să ne întâlnim la piscina hotelului, să mai povestim. Ia uite, are şi piscină! În aer liber, între (evident) palmieri, limpede, încălzită şi luminată din interiorul bazinului. Bem bere, fumăm, râdem, povestim. Se face miezul nopţii. De undeva se aude un cimpoi, deşi din câte ştiu eu, Scoţia e prea departe. Gata.

Brian Kevin & Kevin J. Anderson: DUNE

debutant, cercetător la o firmă de soft care experimentează în direcţia inteligenţei artificiale, şi prieten de-o viaţă cu Carl Sagan – desigur, până la sfârşitul vieţii lui Sagan). Acum ştiu cine cântă la cimpoi noaptea. Povestim despre România – Carl ştie surprinzător de multe, şi nu din seria „Ceauşescu, Dracula, copiii străzii".

Ora 9,30. Zi de workshop, episodul II. Despre contracte, agenţi, drepturi. Invitată, o altă profesionistă (şi, ca şi Ron şi Val, *judge*, adică membră a juriului care ne-a validat lucrările), Judith Holman. Specializată în artă comercială (n-o să înţeleg niciodată expresia asta; dar se pare că la ei este uzuală, funcţionează şi aduce bani; aşa ne spune Judith), de la etichete pentru vinuri la animaţie laser. Deviza ei, şi în acelaşi timp motto-ul zilei pentru noi, pe lângă **Be persistent**, este **Yes, I can!** **Sigur că pot!** (explicaţie şi exemple: niciodată n-a recunoscut că nu se pricepe la ceva - decât, eventual, acum, în faţa noastră; întrebată acum câţiva ani dacă ştie să deseneze o pisică îndrăgostită, a răspuns fără ezitare *of course I can!*, deşi nu ştia. Şi-a petrecut următoarele două zile privind atlase zoologice şi desenând pisici, dar a obţinut contractul)

Între 1-2 pm. Pauza de prânz. Ies la plimbare cu Vance Kelly (New Orleans) şi Britt Spencer (Kansas). Veseli, tineri, zgomotoşi - încântători, la urma urmei; Rachel îi numeşte *the Troublemakers*, dar nu poate rămâne serioasă multă vreme în prezenţa lor.

Până seara, workshop din nou. Sunt oarecum frustrat că nu desenăm. Suntem 11 care am fost aleşi pe parcursul unui an în urma trimiterii unor desene; în plus, ni s-a cerut fiecăruia să ilustrăm câte o povestire a omologilor noştri de la secţia „writers".

Arnold

Dar asta a fost înainte de a veni aici, şi din cele 11 ilustraţii trimise de noi şi publicate în antologia din acest an, alături de povestirea corespunzătoare, una va fi aleasă „Illustration Of The Year" şi premiată cu un Gold Award plus 4000 $. Mi-aş fi dorit să trebuiască să le desenăm aici, dar e deja prea târziu.

6 pm. Suntem aşteptaţi la hotel pentru „proba de frac": o firmă specializată în închiriat fracuri şi-a trimis reprezentantul să ne ia măsurile. Merge destul de repede. Şi a mai trecut o zi.

Day 4. Vineri, 8 august. Ne prezentăm cuminţi la workshop (şi destul de obosiţi, cei care au fost la Chinese Theatre, de la 2 noaptea, să vada Terminator III. Amuzant: pe faţada cinematografului se află un afiş înalt cât trei etaje cu Terminatorul, şi după colţ, peretele e plin de postere „Vote Arnold for California!"). Azi ne întâlnim cu Serghei Poyarkov,

Barbecue la Manor Hotel

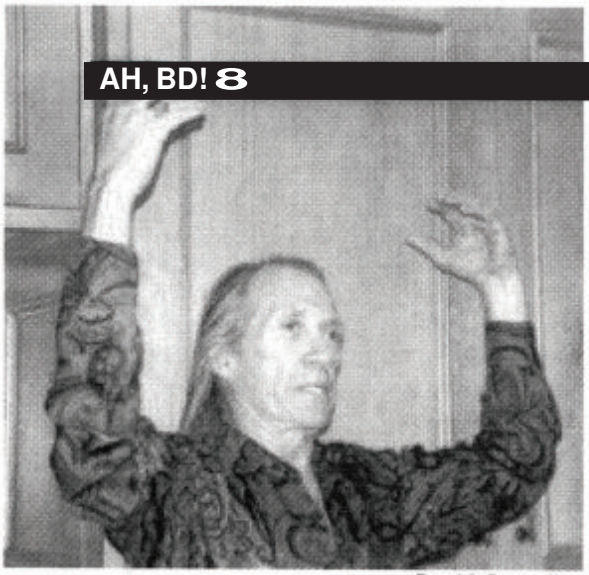

David Carradine

câştigătorul Gold Award la primul concurs „Illustrators", în 1991. Ne povesteşte ce a însemnat concursul, workshop-ul şi ceremonia pentru el, care nu părăsise niciodată Ucraina şi era, la acea oră, singurul non-american din concurs. Acum, după 12 ani, este celebru, bine plătit, semi-american şi *judge* în concursul „Illustrators of the Future". Mesajul lui, pe lângă, desigur, **Be persistent** şi **Yes, I can**, este **Choose your work, choose your public. Alegeţi-vă modul de lucru, alegeţi-vă publicul**. După câţiva ani de ilustraţie de carte şi revistă, el s-a decis pentru *fine arts*, ceea ce numim arte frumoase (şi pentru un public bogat şi snob). Participă la expoziţii, are albume publicate, se implică în ceramică fină şi argintărie (piese reprezentând în trei dimensiuni detalii ale picturilor lui). A beneficiat de un succes *amazing*, o recunosc şi gazdele noastre. De fapt, acesta e scopul concursului: să atragă atenţia asupra unor scriitori şi artişti, debutanţi, talentaţi şi necunoscuţi; o trambulină pentru talente.

Şocul zilei – pentru mine, cel puţin: în sală îşi face apariţia David Carradine. Normal că nu mi-a venit să cred: am crescut colecţionând secvenţe din *Kung Fu*, vânând filmele-pilot şi episoadele serialului, şi acum mă trezesc în faţa lui! Probabil că eram atât de şocat, încât a simţit şi el, pentru că în timp ce ne saluta, m-a privit lung şi îndelung, iar eu îmi ţineam respiraţia. Face parte din invitaţii de onoare la ceremonia de premiere, aşa că o să-l mai vedem. Deşi în vârstă acum, este extrem de impunător.

Chick Corea

Stretch limo - inside

Are loc *review*-ul portofoliilor, cu Ron, Val, Judith şi Serghei. Aşa aflu şi eu cine mi-a avizat favorabil planşele trimise anul trecut: Judith şi Serghei. Fiecare dintre noi îşi prezintă colecţia de planşe şi desene; timp de 8-10 minute suportă comentarii, critici, primeşte sugestii şi încurajări. Cele mai multe se leagă de necunoaşterea

Adrian Barbu (in centru)

curiozitate), care vin să ne caute şi să ne admire munca. „Omul meu", Michael Churchman, e încântat. Susţine că ilustraţia mea e mai bună decât povestirea lui. Politeţe, presupun. Toate perechile de scriitori şi ilustratori se lasă fotografiaţi cu desenele respective. Evident, şi noi.

7 pm. Suntem invitaţi la Manor Hotel, Hollywood, la un „barbecue". Încă nu ştiu la ce să mă aştept, dar e cert ca nu ni se cere ţinuta obligatorie. Personalul ASI ne transportă cu maşinile proprii spre dealul cu litere. Chiar sub el se află hotelul pe a cărui terasă în aer liber (etajul 6) vom lua cina.

Pe terasă, tot ce vrei: grătare, frigărui, băuturi alcoolice şi ne, loc de fumat (extrem de important pentru mine), chelneri, muzică-dans-antren. Şi, peste toate, apus de soare şi răsărit de lună deasupra downtown-ului LA. Se discută politică (editorială), tactici (publicistice), succes şi eşec. Printre lume-lume, Robert Silverberg, Brian Herbert, Kevin J. Anderson, Javier Ruiz (directorul Galaxy Press şi deci omul cu banii de premii), Jerry Pournelle, editori, personal ASI, scriitori şi ilustratori ai viitorului. Până aproape de miezul nopţii nici n-am simţit cum trece timpul. Gata încă o zi.

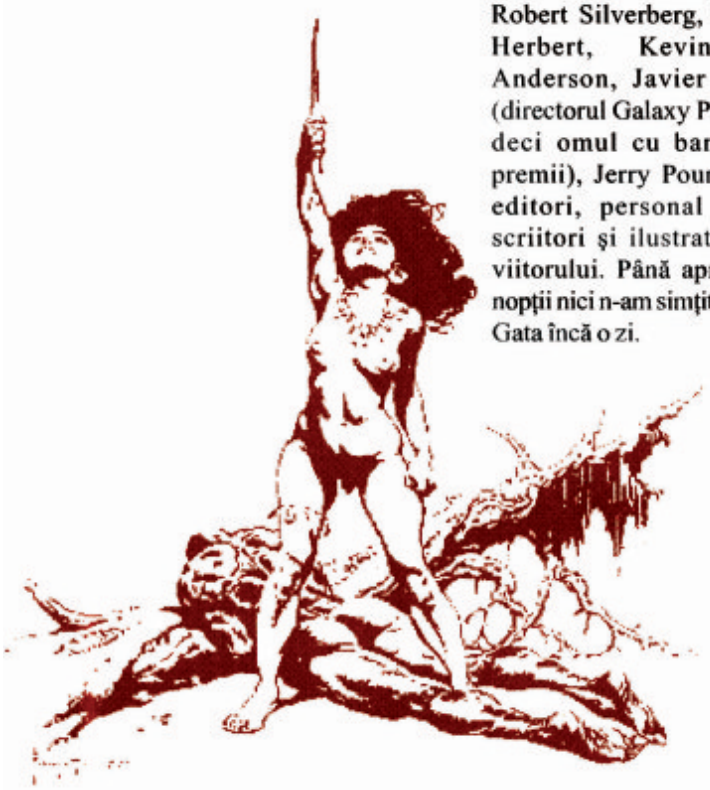

Copyright © 1977 Frank Frazetta

Ce-aţi fript acolo?

La barbecue era un latino haios cu un grill pe care se ardeau halci de carne de chicken si beef, probabil si pork. Mi-a recomandat chicken si, cand l-am oprit sa-mi puna si a patra bucata in farfurie (ca se adunase deja vreo juma de kil numai carne, si mai era vorba si de garnitura, cartofi, legume, sosuri), m-a intrebat de ce am mancat inainte, daca stiam ca vin la barbecue. I-am spus ca nu mancasem de pe la ora 11, dar ca nu sunt obisnuit sa mananc la o masa mai mult de o portie, si deja am vreo trei in farfurie. A ras si ala si mi-a soptit confidential "not american, eh?"

Day 5. Sâmbătă, 9 August. De dimineaţă (asta înseamnă după cafea + ţigări pentru mine) mergem la repetiţie, la Beverly Hills Hotel.

Adică învăţăm, ca nişte copii cuminţi ce suntem, la ce mese vom şedea, când să ne ridicăm, pe unde să

Frank Frazetta

ocolim ca să ajungem la podiumul premianţilor, etc. Nu ţine mult (pe aici lumea pare să înveţe repede) şi, oricum, ăsta e doar începutul unei zile care se anunţă lungă-lungă şi încărcată-încărcată.

De aici mergem înapoi la Roosevelt Hotel, pentru alte două episoade emoţionante: urmează să trecem printr-o şedinţă de make-up (din fericire, din acest moment vesel n-am nici o fotografie; şi chiar dac-aş avea...) şi să ne îmbrăcăm în frac. Tuxedo, în folclorul local. Cred că cea mai neplăcută amintire va rămâne asta: câteva ore de aşteptare, înţepenit în frac; nu te mişti prea mult, nici prea des, că transpiri şi ţi se scurge fardul pe obraji; te plimbi de colo-colo, să te

Brian Aldiss
(ediția românească "HELLICONIA primavara a fost acolo pentru o dedicație)

(coperta de M.Mirescu)

portofoliul meu se privește-discută timp de aproape 20 de minute. De cele mai multe ori sunt exemple pentru ceilalți: „uitați aici raport între figuri! Uite, model de punere în pagină! Uite, simț pentru detalii!" Mi se atrage, totuși, atenția asupra a trei probleme: Ron - prea multă simetrie (asta duce la static; uneori merge, dar nu întotdeauna); Judith – prea multe detalii și prea puțin spațiu alb (e obositor uneori, și "cum vrei să termini o lucrare de seara până dimineața dacă lucrezi trei zile la detalii?") și, în fine, Serghei și Val - „nu te limita la alb-negru; e elegant, dar nu spectaculos. Lumea vrea culoare!". Promit să țin minte.

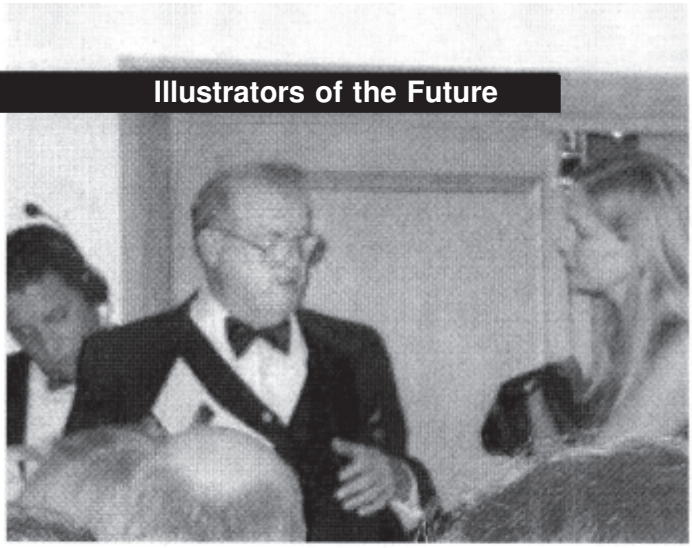

Jerry Pournelle

1 pm. Alt eveniment: urmează să ne întâlnim oficial cu scriitorii cărora le-am ilustrat povestirile. Lângă Conference Room, unde ne ținem discuțiile, se află o sală decorată cu opere ale scriitorilor și artiștilor lansați în carieră de ASI. Nume mari: Brian Herbert, K.D. Wentworth, Kevin J. Anderson (care actualmente colaborează cu Brian Herbert la trilogia pre-*Dune*), Bob Eggleton, Frank Frazetta. Suntem rugați să intrăm și să ne găsim, fiecare, ilustrația. Toate sunt înrămate și amplasate pe unde se găsește loc. Ne oprim fiecare în dreptul propriei lucrări, după care își fac intrarea scriitorii (care deja ne cunosc, dar nu au văzut ilustrațiile, și fierb de

Cine-i maestrul? Frank Miller sau Will Eisner?

categoriilor de lucrări: „colegii" au portrete sau peisaje pe care ei le consideră ilustrație; Ron le arată de ce nu e vorba decât de descrieri de locuri sau ființe (fie ele și imaginare); Serghei le vorbește despre importanța unei relații între personaje și locuri; Judith predică: „nu-i dați *art-director*-ului probleme de rezolvat: arătați-le cum rezolvați *voi* problemele". Alt motiv de bucurie pentru mine: la

Bob Eggleton

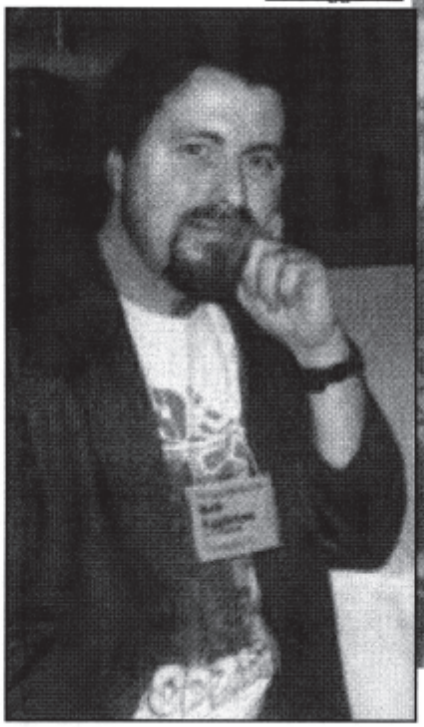

obişnuieşti cu mişcările limitate pe care ţi le permit vesta şi brâul; şi, pe lângă toate astea, încerci să-ţi dai importanţă, să te porţi de parcă fracul nu ţi-e altceva decât o uniformă lejeră de zi cu zi. Asta facem toţi. Cobor în holul hotelului. Asuka (rochie neagră, tocuri înalte) şi Jared (frac de închiriat, ca al meu), mă iau de departe:"WOW! Ce bine arăţi în frac!" Răspund şi eu, ca omu', ţeapăn: „Normal! În frac m-am născut!"

18,30. Vine limuzina. A patra oară, că nu încap decât 8 persoane în ea. M-am tot mirat: cum naiba nu-ncap, că mamutul ăsta de maşină are cel puţin 8 metri? Or fi stând culcaţi înăuntru, omu' şi metru'? Abia înăuntru aflu şi eu de ce (de afară nu se vede, din cauza geamurilor fumurii: e plină cu una-alta, bar cu frigider (plin cu sticle, pline şi ele, de la bere la whisky), televizor, radio, instalaţie de aer condiţionat, scrumiere (aha, deci e veche limuzina, de când se mai fuma în maşini!), ce mai! Unde să mai încapă şi oamenii?

La Beverly Hills Hotel, în Beverly Hills City – oraş mic, dar autonom – deja e plin de lume. Printre cei pe care-i văd abia acum, Brian Aldiss, Algys Budrys, Frederic Pohl, Will Eisner, Frank Kelly Freas, actori, actriţe, producători, editori. La 5 secunde după ce am reperat masa unde mi-e locul, am reperat şi terasa pentru fumat. Descurcăreţ, românu'!

Fredrick Pohl

Mai povestim unii cu alţii (am fost repartizat la masă cu Staci – căreia i se vede doar o parte din obraz, în stânga fotografiei - , Daniel, Nina (prim-plan, centru-stânga; cu aparatul ei a fost făcută poza), Britt, Youa, Asuka şi Vance. Eu sunt în planul II-centru, cu papionul strâmb; nu, n-am două capete: e un gură-cască în spatele meu. Un producător de film, putred de bogat, dac-am înţeles bine). Suntem cei mai hazlii şi mai petrecăreţi din toată echipa. Primul motiv de haz e că nimeni nu pricepe ce mănâncă. Ne uităm în farfurii şi nu ne putem da seama ce e comestibil şi ce nu din ceea ce se vede. Până la urmă, pe încercare şi eroare, ne lămurim. Ce ţi-e şi cu meniurile ăstea selecte!

Discursuri, discursuri (I). Dl. Javier Ruiz ne salută pe toţi, mai mulţumeşte unuia-altuia. Trecem cu (încă) răbdare peste asta. Chick Corea, invitat de onoare, dezlănţuie un recital de pian de aproape 45 de minute, care electrizează sala (mie încă nu mi-a trecut). Îl acompaniază vocal soţia lui,

Gayle Moran Corea (solistă de operă) şi, la trompetă, Mark Isham (compozitor; coloana sonoră pentru *Blade I* şi *II*, plus altele de care nu-mi amintesc).

Discursuri, discursuri (II). Acelaşi Javier Ruiz anunţă decernarea unui *Lifetime Achievement Award* (premiu pentru întreaga activitate) lui Robert Silverberg. Urmează *Achievement Awards*, premiile ilustratorilor debutanţi. Pe rând, după ce ni se face o scurtă prezentare, urcăm pe podium, ne lăsăm fotografiaţi cu diploma-n braţe, ţinem câte-un discurs (foarte scurt, al meu: începusem cu o glumă, iar publicul a izbucnit în râs şi aplauze. Văzând ca nu se potolesc după 30 de secunde – timpul alocat fiecăruia pentru speech – am renunţat la continuare) şi ne-ntoarcem la mese, după cum am învăţat şi repetat. Aceeaşi poveste şi cu scriitorii.

Michael Churchman & A.B.

Ce le-ai zis de i-ai facut sa rada ?

Am spus ca am parcurs un drum lung pana acolo, si sa nu creada ca ma refer doar la distanta geopolitica dintre Romania si LA. Atunci au inceput sa aplaude. Am mai adaugat ca nu-s convins ca nu dorm, deoarece ultima data cand am fost in LA s-a intrerupt cand m-am trezit din somn. Dupa aia nu i-am mai putut opri, asa ca am coborat de pe podium. Asa le trebuie.

Discursuri, discursuri (III). Se lansează volumul-antologie *L.Ron Hubbard Presents Writers of the Future XIX*, care conţine cele 12 povestiri premiate, cu cele 12 ilustraţii asortate, plus câteva articole ale unor scriitori şi ilustratori celebri. Undeva prin el se află şi desenul meu, dar mai am de aşteptat până să-l văd; mai avem de trecut prin momentul de maximă tensiune: decernarea câte unui *Gold Award* (plus câte 4000 $) pentru povestirea şi, respectiv, ilustraţia anului. Cu toţii suntem încordaţi; pur şi simplu se

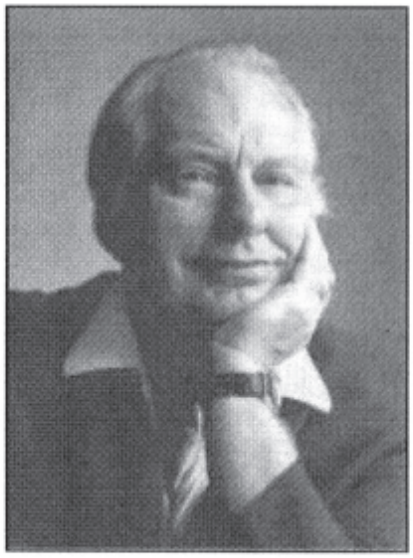

L.Ron Hubbard

îngroaşă aerul dintre noi. Unul singur poate fi premiat, iar ceilalţi vor pleca puţin (sau mai mult) trişti. Ne tot spunem în minte că oricum suntem câştigători: am ajuns până aici, 11 din aproape 10.000 de candidaţi, suntem *best of the best* şi vom pleca de aici cu o experienţă în plus, etc. (eu aşa mi-am tot spus, şi ceilalţi mi-au mărturisit mai târziu că la fel se autoîncurajau şi ei);

...and the winner is...!

ce să ne tot ascundem? Fiecare şi-l doreşte la fel de mult, *Gold Award*-ul. Fiecare speră să fie el cel care....

„Our Gold Award Illustration Winner this year..... Mike Lawrence!!!!"

Fără să fi făcut vreo repetiţie în acest sens, ne ridicăm spontan în picioare, toţi ilustratorii, aplaudăm şi chiuim. Ne privim unii pe alţii, oarecum uşuraţi – deşi fiecăruia i se citeşte în ochi gustul amar din suflet. Amărâţi, dar uşuraţi. Liniştiţi. Tensiunea s-a risipit. Cumva, parcă ne bucurăm că ne putem privi în ochi (poate că acum

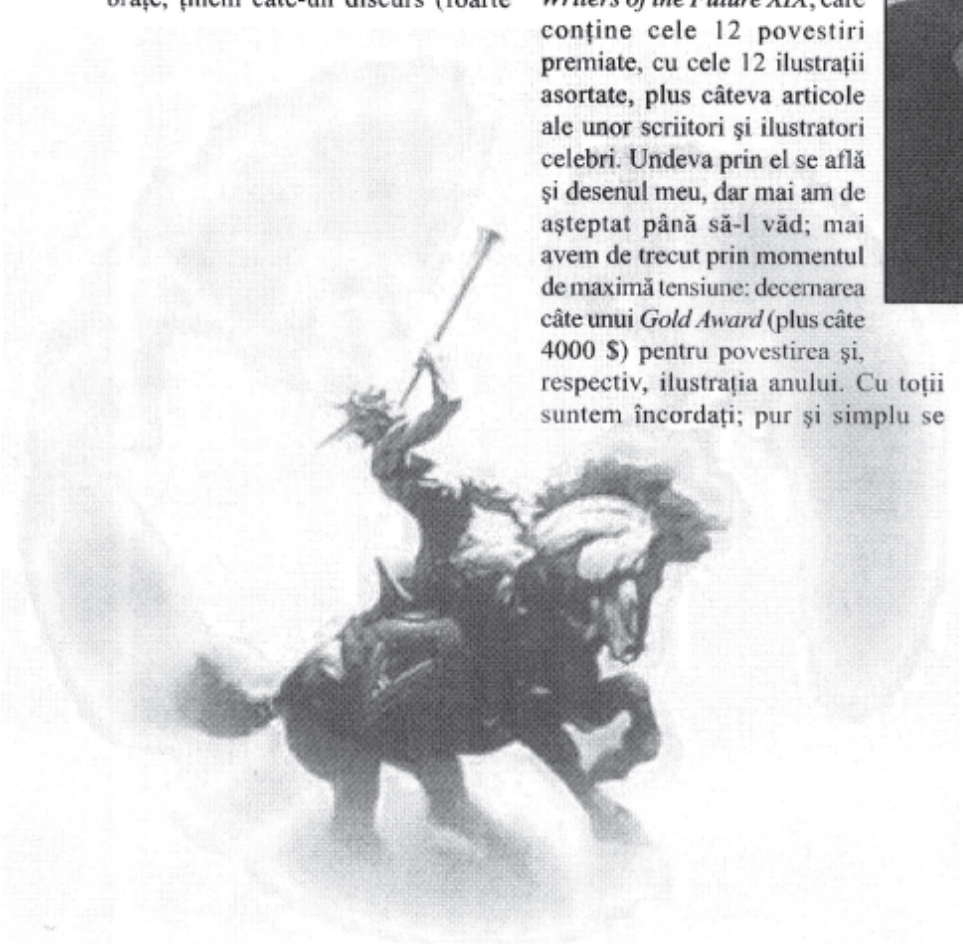

câteva secunde, fiecare îi ura pe toţi ceilalţi). Mike îşi ţine discursul, mai aplaudăm o repriză, după care se mănâncă, se bea, iar în cazul meu, se fumează. Afară. Stau rezemat de balustradă şi încă mai încerc să înghit nodul de dezamăgire şi frustrare. „Hello", aud în spate. David Carradine, la ţigară. „Nice party", zic. „The shit", zice. „Atunci ce faci afară?", tot el (în americăncască, of course). „Ascult lăcuste" îi servesc o replică din *Kung Fu*. Râde. „Eşti luptător", întreabă, deşi sună mai mult a afirmaţie. „Am fost, mai demult. Acum mi-a mai trecut". „The hell, ţi-a trecut. Asta nu trece. Rămâne înăuntru". „Se mai vede?", nu-mi vine mie să cred. „Ca ziua", zice, şi continuă: "nu te necăji. Ai câştigat mai mult decât dolarii ăia; ai câştigat ambiţie şi voinţă. Ştii câte refuzuri am încasat eu pentru un rol? 52, în 52 de zile succesive. A 53-a oară mi-au dat rolul. Era primul". „Deja mă simt mai bine", mă strâmb. Mă bate pe umăr – are mână grea. „Ne mai vedem", şi pleacă. Mă întorc în sală .

Aproape de miezul nopţii: ora de autografe în Sunset Room. În mijloc, o masă mare, plină cu exemplare din antologie. Pe margini, la perete, desenele noastre şi câte o măsuţă pe care ne sunt portofoliile. Invitaţii vin, răsfoiesc, se uită, ne cer autografe pe antologii, pe pagina pe care se află ilustraţia fiecăruia. Delirant: celebrul Eu dă autografe lui Silverberg, Pohl, să nu ajungem prea mândri de noi înşine" (Luc Reid, scriitor); „Vom mai auzi de tine, asta-i sigur"(Britt), etc., etc., etc.

Lumea cam pleacă, e aproape 2 am. Ne întoarcem la hotel; nu în limuzină, ci în maşinile celor de la ASI.

Duminică, 10 august, (de fapt, aceeaşi noapte, doar ceva mai târziu; sau deja devreme). La Hotel Roosevelt, după ce ne extragem în sfârşit din fracuri, seara continuă până spre dimineaţă. Poveşti, adrese, promisiuni, prietenii pe viaţă şi pe moarte, îmbrăţişări, despărţiri. Noapte scurtă pentru mine: la 7 am (peste nici 4 ore) trebuie să fiu în aeroport. Şi n-am bagajele făcute!!!

6,15 am. Îmi iau rămas-bun de la Rachel, cu mulţumiri şi jurăminte de *keep in touch*. Sunt atât de obosit, încât dorm pe drum. Nu până la aeroport, ci până-n New York, Londra, Bucureşti, Cluj. Ţin ochii deschişi doar cât să trec dintr-un avion în următorul.

Luni, 11 august. Acasă.

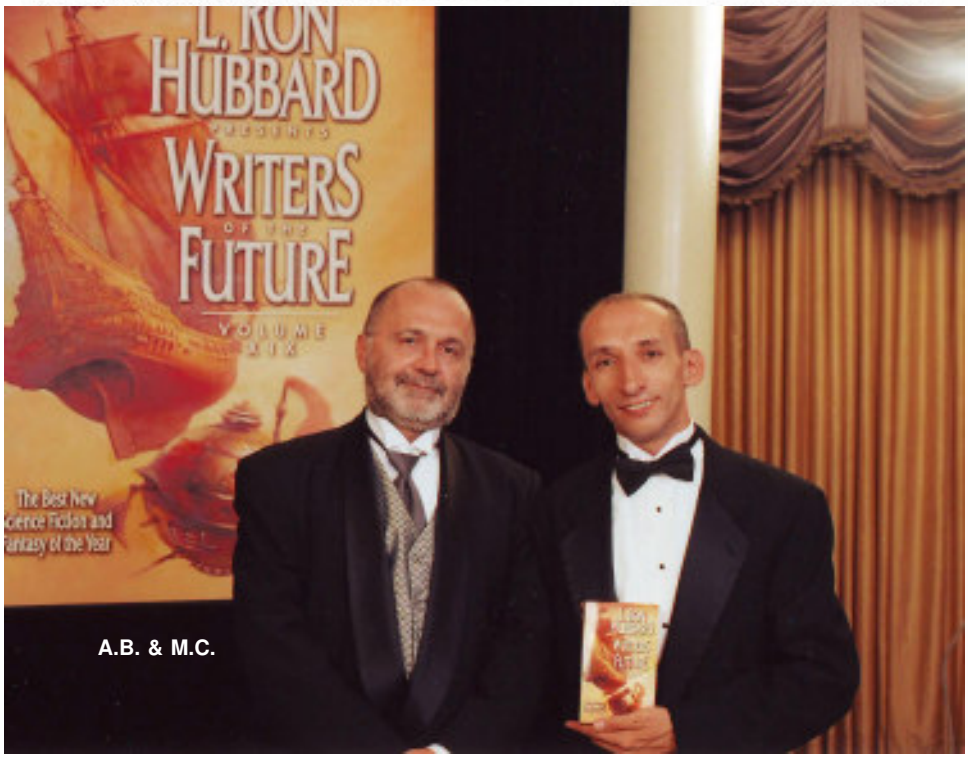

A.B. & M.C.

COMICS NEWS

Ma bucur ca mai aud vesti de la voi. Felicitari lui Alexandra pentru intrarea la grafica. Astept de la ea o povestire BD de pomina!

Dupa falimentul lui* Chaos! *din 2002, anul 2003 a fost un an foarte bun pentru mine. Am colaborat la zece numere din seria Elektra plus la alte cateva comicsuri. Ca urmare a succesului de public si de critica de la Elektra as putea spune ca, acum la batranete, cariera mea de comic book artist a inceput cu adevarat o noua etapa mult mai interesanta si mai lucrativa decat tot ce mi-am imaginat pana acum.

Despre ce este vorba?* Marvel *a anuntat recent ca anul acesta (2004) va lansa o noua serie intitulata X-Men:The End!. Ea se va desfasura pe o perioada de doi ani (aproximativ 18 comicsuri) si va contitui SFARSITUL celebrei serii a pesonajelor X-Men care este ceea mai populara serie din America depasind cu mult Spiderman, Superman sau Batman cu peste 100.000 de exemplare publicate lunar. Se prevede ca seria sa aiba un mare succes de public deoarece acum cativa ani cand DC a lansat The Death of Superman care se voia sfarsitul lui Superman seria s-a vandut in milioane de exemplare.

Joe Quesada redactorul sef al companiei doreste ca echipa de la Elektra: Chris Claremont-writer, Sean Chen-penciller, Sandu Florea-inker si Ian Hannin-colorist sa inceapa noua serie X-Men. Saptamana viitoare voi primi primele pagini dela Sean si voi incepe lucrul la X-Men:The end! Primul numar este prevazut sa apara in iunie a.c.

As putea spune ca acest proiect contituie o ocazie unica in cariera unui artist deoarece foarte rar poti lucra la o serie de varf ca X-Men incepand de la numarul unu si cu continuare pe o perioada de doi ani!

Inca ma mai ciupesc de brat si nu-mi pot reveni din uimire ca un biet roman ratacit pe meleagurile americane (...) indrazneste sa colaboreze la un asemenea proiect!

(Sandu Florea, New York)

La expozitia de dupa decernarea premiilor, cu David Carradine

La decernarea premiului, Adrian Barbu, intre Valentine si Ron Lindahn, artisti consacrati si instructori de workshop

Valentine, Adrian cu certificatul de achievement de la workshop, si Ron

Serghei Poyarakov, Ucraina, castigatorul Marelui premiu la prima editie a concursului, ajuns intre timp fine-artist american

Atacul Manga: desene animate cu sex și violență

Picioare lungi, bust generos, cusute arcuite, bujori în obraji și ochi enormi, cu lăcrimi transparente. Aceasta este imaginea "star" a lumii "manga" sau "anime", cum sînt denumite benzile desenate, respectiv serialele animate create de japonezi, relatează Mediafax. Alți eroi caracteristici acestor producții sînt luptători cu puteri miraculoase, monștri robotizați și tot felul de animăluțe care se vor simpatice. Febra animației japoneze a cuprins întîi Asia, apoi s-a extins în Occident, prin câteva seriale de mare succes. La noi, cele mai cunoscute sînt "Sandy Bell" și "Pokemon" - difuzate, de altfel, pe micile ecrane. La cîțiva ani de la expansiunea desenelor animate japoneze pe piața mondială, în România s-a lansat primul site profilat pe "manga" și "anime". Prin această, românii au subscris, oficial, la popularizarea acestui mode deja răspîndite. Efectele dependenței de "manga" se pot manifesta în vărî feluri. La copii, de pildă, prin diminuarea simțului realității, el ajungînd să creadă că au puteri supranaturale, iar la adolescenți, printr-o conduită violentă sau chiar depresivă. Și adulții sînt consumatori de "manga", în general, ei apelează la tipul "horror" (de groază) sau la "hentai", filmulețe pe sex. Unde e lumea plină de tandrețe a lui Walt Disney? Va face față atacului japonez?
(Letiția Cîrțan / Clujeanul)

HENTAI Cel mai pervers gen de Manga este "Hentai". Scenele din acest desene sînt echivalentul celor din filmele pornografice
Fotografii: Mediafax

O adevărată cultură

"Manga" și "anime" sînteți de scriitură japoneză, difuză în lumea de publicul căruia i se adresează. Pentru băieți există "schounen" (cu luptători, roboți, lupte etc.), "shojou" (povești mai sîropoase) le e destinat fetelor, iar "horror" (groază) și "hentai" (marcate de sex) sînt cerute de adulți. Cultura "manga" este unul dintre principalele produse de export ale Japoniei (comparabilă cu telenovelele în cazul Mexicului, de exemplu). În Țara Soarelui-Răsare acest fenomen a depășit mai mult decît o modă. De la mic la mare, aproape se știe le "anime", roiesc redacțiile "manga", se joacă pe calculator și își cumpără haine inspirate din animație. Spre exemplu, jocul "Final Fantasy X" - realizat după un "anime", s-a vîndut în peste 5 milioane de exemplare, dintre care mai mult de jumătate au fost achiziționate de japonezi. Cum se explică succesul și amploarea pe care o ia la o industria "manga"? Un răspuns se găsește chiar în civilizația japoneză contemporană, care sintetizează elemente de tradiție și obsesii ale progresului tehnic.

Alienarea personalității

Isteria și senzațiile tari sînt respectate cîte stridii, dar, alături de răspîndirea celor mai avansate tehnologii, aceasta conduc la un soi de alienare a personalității. Or, aspectul fantastic al creațiilor de tip "manga" e pornită de scăpare a individului confruntat cu rutina și, totodată, o confirmare a valorilor în care crede. De multe ori, personajele de animație au viață dublă: studiază sau muncesc, dar, în anumite momente, sînt activitățile lor justițiară sau distructivă o care, dau dovadă de puteri nebănuite.

Chiar destășurat într-un trecut sau viitor tuturor îndepărtat, subiectul serialelor "manga" are întotdeauna ca fundal activitatea profesională sau studiul. Aceasta e una dintre diferențele majore dintre animația japoneză și cea occidentală, care nu pune accent pe acest aspect.

Fuga de realitate

Presiunea locului de muncă și restricțiile impuse adolescenților în mediul școlar sporesc apetitul pentru aspectele exotice ale industriei "manga". În general, aceste povești promovează valori nobile, cum ar fi bineîe, dragostea, riunca și tradiția, dar nu pot fi trecute cu vederea anumite riscuri. La copii, efectele dependenței de "manga" se pot manifesta prin diminuarea simțului realității (celebrele efecte "Pokemon", cînd copii cred că au puteri supranaturale), iar la adolescenți, printr-o conduită violentă sau chiar depresivă.

De asemenea, și adulții japonezi sînt mari consumatori de "manga". În general, ei apelează la tipul "horror" (de groază) sau la "hentai", filmulețe pe sex - care, de altfel, aduc "performanțe" incredibile în materie de perversitate.

Romîni manga

Cu toate că încă sînt sau mai puțin cunoscute, "manga" și "anime" au pătruns în toate domeniile - divertisment, publicitate, modă, artă etc. Deși în România ar fi mulți consumatori de "manga", produsele de acest tip sînt foarte scumpe și se înfiltrează mai ales deoli din colo. Oricum, febra desenelor japoneze a atins și tinerețul autohton. Jocurile PC, filmele și site-urile de profil pot fi accesate cu ușurință. În premieră, site-ul www.manga.ro oferă pasionaților informații noi în domeniu, prezentarea serialelor și a personajelor favorite, precum și jocuri. Romînii au, de-acum, posibilitatea de a cîștiga, dar și riscul de a depinde de "arta manga".

Curiozități "mangane"

■ Majoritatea eroilor de "manga" și "anime" au 16-17 ani. Această caracteristică poate fi pusă pe seama faptului că tinerii japonezi au o situație aparte foarte strictă și se refugiază în lumea lor "manga".

■ Ochii personajelor sînt exagerați și nu arată deloc cu forma "de orez", specifică asiaticilor. Unii spun că aceste ieșiri disproporționate atribuie expresivitate personajelor.

■ Aruncă ochi în "manga" au dat naștere la adevărate saga. "Sailor Moon", în variantă "manga", se întinde pe 18 volume, iar trilogia "Dragon Ball Z" este o epopee care, în variantă "anime", are mii de episoade!

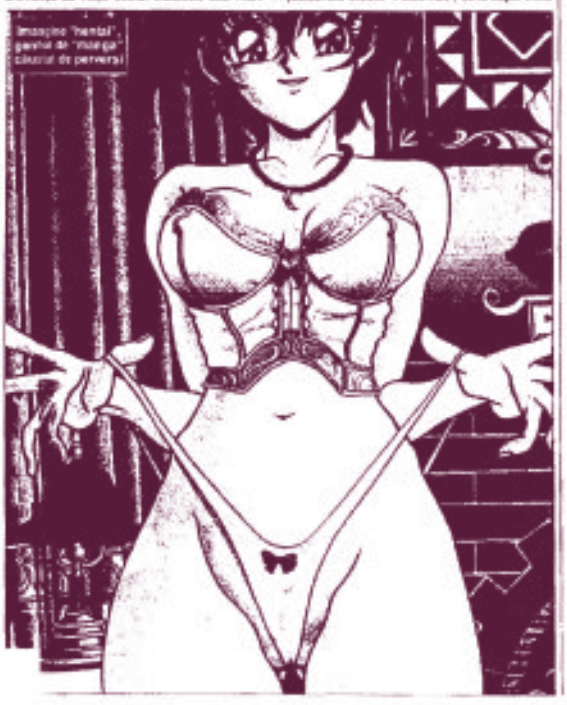

Illustrators of the future

Oglinda Romanaților

Nr.2170 Red. Șef: G. DONCIU

Cotidian de informații și divertisment

UN VERNISAJ EXPOZITIONAL ÎN PREMIERĂ LA „MUZEUL ROMANAȚIULUI"

La sfârșitul săptămânii trecute, una din superbele săli de la Muzeul Ro-manaților din Caracal, a găzduit într-o premieră absolută (extraordinară ideea) vernisajul expoziției de bandă desenată "Arcașii începutului de lume", al cărei realizator este talentatul artist plastic caracalean, Viorel Chirea.

Această a 27-a "personală", a stârnit un deosebit interes, fiind prima expoziție de bandă desenată după decembrie '89, care are un subiect istoric. Realizarea valorosului album este rodul unei munci pe multiple planuri de-puse de către ta-lentatul grafician și al colaborării cu istoricii și arheologii de la Muzeul Romanaților. În același timp, merită scoasă în evidență și de data aceasta, contribuția deosebită adusă de către municipalitate.

De fapt acest lucru, precum și valoarea expoziției, au fost scoase în evidență de către invitații autorului sosiți de la Craiova, domnii Dodo Niță și Marian Mirescu, de fapt personalități remarcabile în arta benzii desenate, dar și de domnii Gheorghe Anghel, primarul municipiului Caracal, prof.Dumitru Botar, istoric și publicist, prof.George Mihai, directorul Muzeului Romanaților și dr. ing. Viorel Vătămanu, consilier local municipal, o prezență permanentă în viața culturală caracaleană.

Vernisajul s-a bucurat de un deosebit succes, mai ales că în fața evidenței, municipalitatea a promis sprijinul material necesar pentru ca în scurt timp albumul "Arcașii începutului de lume" să vadă lumina tiparului, deschizând în felul acesta drumul autorului său spre marea performanță în arta plastică!

Să mai consemnăm faptul că acest eveniment artistic onorat pe măsură, a completat cum nu se putea mai armonios, șapte zile culturale la Caracal începute și desfășurate cu mult succes prin ediția jubiliară a Festivalului Național de Muzică Ușoară "Radu Șerban".

În acest fel, Caracalul cultural - artistic nu se dezminte și continuă o frumoasă și bogată tradiție.

Inițiatorii și deopotrivă făptuitorii, merită stimă și respect din partea comunității.

GEORGE NĂSTASE

Illustrators of the Future

OK, PEOPLE, WE'RE BACK IN BUSINESS!...
HOPE YOU'RE STILL WITH US!
NOW, WHERE'S THAT FUCKIN' BASTARD?
HE WENT TO GRAB A BITE... YOU KNOW'IM
THE CHASE
THEY'RE HERE... AMATEURS!

continuare din numarul precedent

Rahan suprarealist

H'Art Gallery, de pe strada Eminescu, adăpostește o expoziție a unui tânăr, pe numele său Dan Colcer, cel puțin interesantă: o combinație a memoriei benzilor desenate cu influențe suprarealiste (mai mult Max Ernst decât Dali).

„ANTROPOMORFISME" se cheamă expoziția, lucru ce nu spune prea multe în comparație cu lucrările propriu-zise.

Spațiul în sine al picturii (acrilic și tuș) este relativ mare, permițând ceea ce consider o caracteristică importantă a stilului Colcer: dispariția personajelor antropomorfe în prim-plan (mai curând un plin-plan), pentru a contrasta cu propria lor punere în abis.

Umanul nu ajunge să fie caricatural, urmând totuși stilul inconfundabil al

benzilor desenate (dar nu cel Roy Lichtenstein, ci acela pe care l-am gustat noi într-o copilărie nu prea îndepărtată, a Pif-urilor și Rahan-urilor). Asta în privința siluetelor mari - în general capete în ipostaze expresioniste, pierzându-se în spațiul apropriat de privitor. Formele mici sunt lipsite însă de consistență, vermilinii, niște ouă moi (ca să ajungem și la Dali) antropomorfe, „subiecți" supuși furiei celor mari.

Curatorul expoziției, Dan Popescu, îl regăsește la Dan Colcer și pe Arcimboldo. Cred că l-a căutat în mod special. Poate un pic în ideea ce stă în

spatele acestei expoziții (antropomorfismele ar fi genul proxim)... Dar să mergem mai departe: contrastul dintre personajele fixate se extinde și la nivelul culorii, fondul fiind violat în permanență de personajul-culoare. Îmi îngădui să afirm că lucrările lui Dan Colcer sunt reveriile unui paranoic, în tot ce poate fi bun din această simtagmă!?! Destinul acestor vise rămâne la dispoziția receptorului, care trebuie să continue povestea înmagazinată în incipitus-ul plastic.

Antropomorfismele sunt de fapt „orfisme": stimulări ale reveriei personale, mici cantități de drog injectat cu subtilitate pentru a porni mecanismul oniric.

Personal, lucrările lui Dan Colcer mi-au amintit de pagini din William Burroughs (fie ele din *Junky* sau *Naked lunch*), ori de poezia lui Ferlinghetti (mai exact de *Wild dreams of a new beginning*). Dacă Dan Popescu l-a văzut pe Archimboldo, mi se va permite și mie îndrăzneala...

O viziune care-și împarte atmosfera între post-apocaliptic și un nou început. Filonul e deschis.

Bogdan-Alexandru Stănescu

Superman, singurul erou adevărat

Alina VLAD

După ce zeci de ani ne-am minunat și ne-am binedispus pe seama întâmplărilor fantastice în centrul cărora s-au aflat super-eroi cu puteri extraordinare, un profesor care a făcut din studierea acestor personaje unica preocupare în viață demonstrează că aproape oricine poate deveni Batman, Spider-Man, Femeia Fantastică sau incredibilul Hulk.

Știința distruge mitul super-eroilor

Jim Kakalios, profesor la Universitatea Minnesota și consilier militar al Pentagonului, explică pentru fiecare erou celebru în parte care ar fi metodele prin care putem deveni, oricare din noi, un super-justițiar, salvator al lumii. Așadar, puterile la care au visat creatorii benzilor desenate acum mai bine de 70 de ani sînt acum o posibilitate mai mult decît teoretică. Spre exemplu, cea mai mare parte din arsenalul lui Batman poate fi confecționată pe loc. Materialele necesare sînt disponibile la orice magazin universal, mai trebuie doar îndemînare și imaginație. Ba chiar și Hulk poate constitui o posibilitate, cu ajutorul unor steroizi puternici, puțină inginerie genetică și... niște meduze! Transformarea-i gata. Adică înghițind steroizi anabolizanți și modificînd genetic proteine fluorescente verzi extrase din meduze, pe care le aplicăm ulterior pe propria piele, devenim justițiarul Hulk. În film sau în revistele de benzi desenate, Hulk apare ca un "monstru" verde care atunci cînd se enervează capătă puteri extraordinare.

Superman, de neegalat

De multe ori am asistat la discuții între copii care se contraziceau în privința celui mai "tare" erou. Cu ajutorul lui Kakalios, această contraversă este ușor de rezolvat. Dacă pentru a fi Batman sau Spider-Man îți trebuie abilități de luptă și aptitudini de detectiv, a fi Superman este imposibil, se pare. În sprijinul acestei afirmații Kakalios enumeră abilitățile celui venit de pe planeta Kripton, adică zborul și puterea fizică extraordinară, calități imposibil de dobîndit, indiferent cît de mult va avansa știința. În concluzie, Superman clișă câștigă detașat bătălia cu ceilalți super-eroi, chiar dacă este cel mai "bătrîn" dintre ei, prima sa "apariție" având loc în 1938. El este singurul la care omul, deocamdată, poate doar să viseze. Ceilalți, toți mai tineri decît el, sînt la îndemîna noastră, precum cei din trupa X-men, născuți în 1963, care au "doar" capacitatea de a controla vremea și de a comunica prin telepatie. Cr, acestea sînt calități care, prin modificări genetice, se pot obține imediat!

mul realizării incredibilei crime, detaliată cu artă și umor englezesc cât cuprinde.

De astă dată canavaua a fost furnizată de formidabilul Alan Moore, autorul de benzi desenate. Numai că ceea ce în sfera benzilor desenate poate părea consistent și plin de haz, translat pe ecran lat nu mai lasă aceeași impresie. Ba, din contra! Și așa s-a întâmplat că intriga nu s-a-nchegat mai deloc, în ciuda pretextului terifiant, dar mai ales a premiselor de un nostim anacronism iscat de futurism (altă marotă a regizorului !): în doar 96 de ore, un grup de temerari trebuie să salveze omenirea amenințată de un criminal poreclit Fantoma. Din ordinul guvernului unei tenebroase Anglii victoriene au fost convocați câțiva eroi desprinși din pagini de eclectică beletristică. E drept, unii dintre ei, și cu antecedente cinematografice, în sensul că au cunoscut și experiența ecranizării. Doar că *Dr. Jekyll, Dorian Gray, Căpitanul Nemo, Thomas Sawyer, Omul invizibil* plus *Mina Harker* se lasă greu coalizați sub comanda severului și neînfricatului Alan Quatermain, posesorul unei puști de legendă. Sean Connery - nu se știe din ce motive - nu s-a simțit bine în haina acestui personaj protagonist și a intrat în conflict cu cineastul. Vlăguindu-l în mod neașteptat și de umoru-i caracteristic, și de aplomb, și de rigoare. Dar fără să aibă totuși curajul să treacă el la conducere și să pronunțe cu eficacitate comanda „Motor!" Deocamdată, probabil.

Irina COROIU

The League of Gentlemen. SUA 2003. Regia : Stephan Norrington. Cu: Sean Connery, Jason Flemyns, Stuart Townsend, Peta Wilson, Naseeruddin Shah, Shane West, Tony Curran . Difuzat de: InterCom.

ațional

Desenele animate și jocurile video- droguri ale violenței

înșurat de ă ori într-o jură lună

Dosarul ibușirii FNI, oi la Parchet

Elevele pozează nud în revistele școlare

În presa românească, "Național" se detașează ca "atitudine" - virulent și vigilent! "EZ" și "Ziarul de duminică" - permisivi și retrogrizi!Chiar și... Oglinda Românțului care acordă un spațiu aproape la fel de mare ca noi evenimentului BD din anul 2003, expoziția de benzi desenate a lui Viorel Chirea! Oricum, "Național" publică, săptămânal, un bedeu cu vedete desenate de Balasz Ian Gabriel. Gabi poate evolua frumos! Îi mai iertăm încă. Iar "EZ" îl are pe Terente care-i cel mai tare din parcare! "Adevărul" și "Libertatea" n-au graficieni. "România liberă" îl are pe tatăia Andronic... Dar n-are rost sa vorbim despre nimic.

Atacul Manga: sex și violență

pag. 2

Național

Anul VII, Nr. 1899 - vineri, 16 mai 2003 5.000 lei

Politica și afacerile se ciocnesc unde nu se așteaptă: 1

Cerere în căsătorie

ziarul de duminică

ATELIER

Matei cel Cool

OMULAN este un personaj simpatic, cu aspect oarecum falic, lipsit de prejudecăți. L-am întâlnit într-o bandă desenată, apoi într-un film de animație. După ce ne-am împrietenit, mi l-a prezentat pe Matei E. Branea. Am crezut că văd dublu.

DACĂ se privește în oglindă, Matei E. Branea îl vede pe OMULAN. Dacă merge la piață să cumpere o legătură de salată și pistămac sau la Institutul Goethe să vadă un film de artă german, se vor naște alte două întâmplări cu OMULAN. Fiindcă OMULAN este Matei E. Branea și viceversa. El spune totul așa cum e și, fiind desenat, poate spune mai multe decât Matei, care este un individ politicos.

Omulan e cool, spune creatorul. Inevitabil, Matei este și el cool. Poate pentru că a făcut liceul de arte și facultatea de film din cadrul UNATC, poate pentru că face animație pe www.cartoon.ro. Poate pur și simplu. În ultimul an a realizat primul său film de animație, desenat de mână. A lucrat la el doi ani, lăsând deoparte mouse-ul și tableta grafică. La început, OMULAN nu avea nume și avea gât.

A urmat seria ce-i poartă numele, serie făcută pentru net. Expoziția a avut loc ca urmare a propunerii făcute de Gabriela Tudor (Pro Helvetia) și a fost găzduită de Galeria Nouă unde a expus 5 zile desene și filme de animație cu OMULAN. În afară de faptul că a durat puțin, a fost semicenzurată, iar pe Matei l-a lovit modestia și nu prea a anunțat pe nimeni, dar toți ochi care au trecut pe acolo „s-au rîs". Urmează să scoată o bandă desenată „OMULAN", mulțumită unor mecena care vor să deschidă gustul publicului pentru Comics sau BD pe meleagurile noastre. În prezent, Matei a terminat un alt film de animație ce urmează a fi integrat în spectacolul de dans contemporan PARADIS SERIAL/SERIAL PARADISE conceput de coregraful Cosmin Manolescu, spectacol ce va avea loc la sala Rapsodia în perioada 20-21 martie și 2-3 aprilie. Ideea de a integra o animație într-un spectacol de dans a venit de la Cosmin, dar concepția animată a lui Matei despre paradis este originală. Pentru alte lămuriri mergeți la spectacol. În viitor, își dorește să deseneze o bandă cu OMULAN în Hawaii. După cum spuneam, OMULAN e cool.

Jean-Lorin Sterian

CONCERT

Din incercarile de a edita benzi desenate dupa 1989, uite acum doua ale lui Mugurel Dionisie, Iasi
WANTED FOR DRUGS TRAFIC

SNIF! 1
50 Lei
revistă lunară de benzi desenate, jocuri, umor.
VINĂTORUL de MUTANȚI
aventurile lui ARISTOTEL - cel mai nostim robotel
POPAS LA ADELAIDE
o bandă desenată policiere

Benzi desenate de Viorel Pirligras, Mugurel Dionisie şi Marin Radu

Benzi desenate de V.Leahul&Şt.Miron, Mugurel Dionisie, Viorel Pirligras

Benzi desenate de Marian Mirescu

Ianuarie 2003: primul numar al unei noi serii FLAŞNETA apare cu întârziere pe piaţa... Craiovei. Cuprinde benzi desenate si desene de N.F.Radu, Marian Mirescu, Valentin Iordache, Valentin Tănase, Absinto, Cristian Loghin şi, în avanpremieră, primele capitole ale viitoarei cărţi a lui Dănuţ Ungureanu.
Următorul număr? Poate la anul...

Ediţia din anul 2003 a revistei slovene Stripburger a avut ca tema "Razboiul" si este cea mai consistentă: 400 de pagini. Ediţia următoare, ne spune Ivan Mitreski, nu va avea avea o temă anume.

"...a collection of comic stories inspired by war. The stories were created by artists from various countires, but they are really talking about a universal topic. Even if "universal" means the disqueiting, disturbing feeling that is shared by all of us when we talk about war."
- Aleksandar Zograf

Singurul artist român prezent este, ca şi anul trecut, Roman Tolici

http://www-ljudmila.org/stripcore/com.htp

THERE HE IS...
HEY, CRUNCH GETTIN' SOFT?
WADDA CRUNCH 'RE WAITIN' FOR?
LET'S CRUNCH THEM, I SAY
WAITIN FOR YA, ASSHOLE! HERE'S YOUR GUN!
CRUNCH
BON APPETIT, GENTLEMEN...
YOU DID NOT CALL, BUT HERE WE ARE!
AH!*
DAMN WE ARE!

*DO THEM YOUNGSTERS, STANDING RIGHT THERE IN FRONT OF US, PLANNING TO TAKE OVER OUR MAGAZINE, AND ALSO MEET TWO OF MY ASSOCIATES WHO CAME TO HELP US IN OUR ENDEAVOUR, THOUGH I DID NOT CALL THEM...

*NOT THAT FERGIE, MA'AM

POW

THAT WASN'T SO HARD...
AH, BD! 24
NOPE.

PAF. PAF!
CRASH!
A.K.A. CORTO
AH.BD! NR.14
UBI BD, IBI PATRIA
LOGHIN CRISTIAN

BULLET

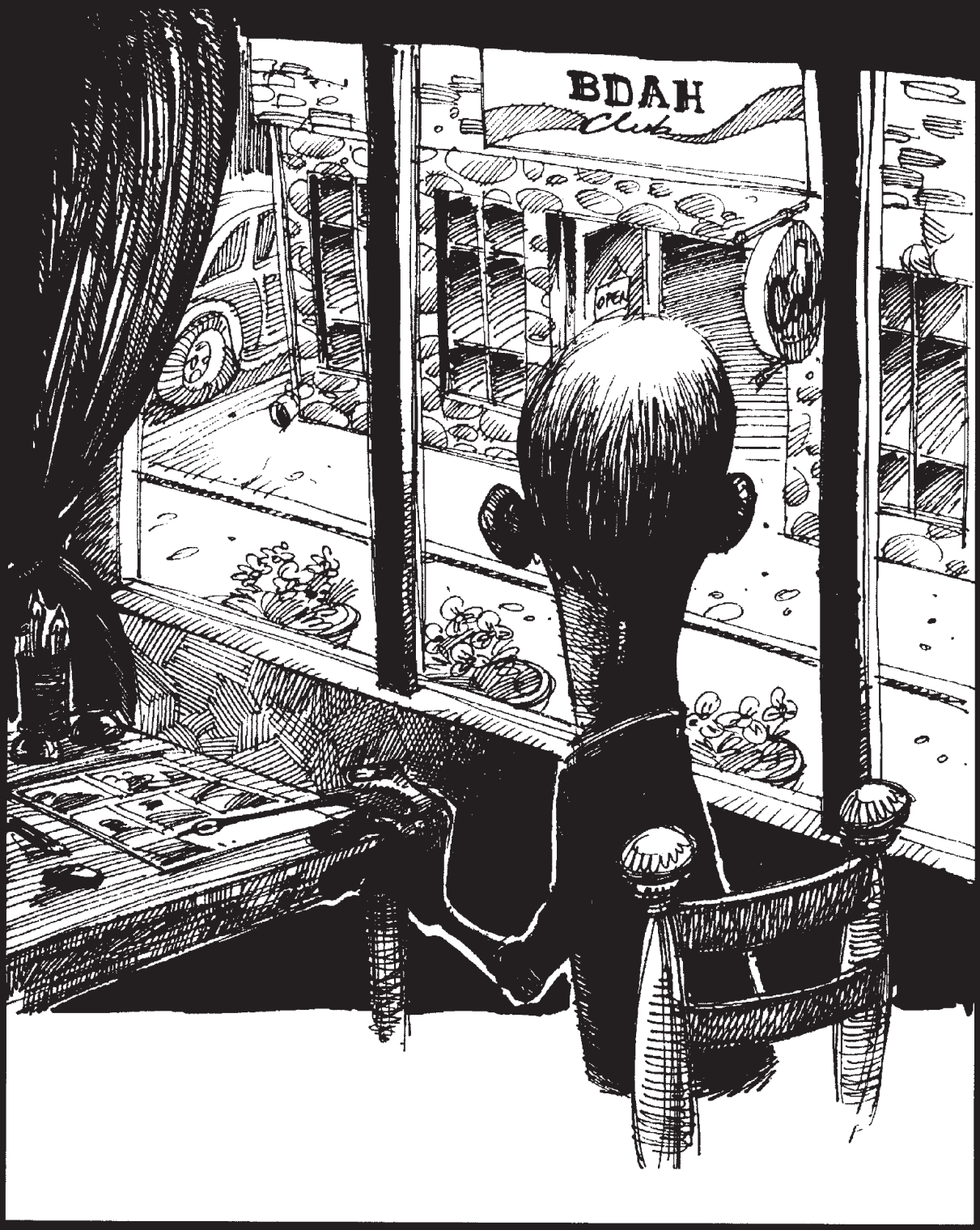

CORTO
editare si versiune engleza: MAXIM
syndicart.promotion

PRIDE

STORY: OVIDIU BUFNILA ART: GOSPO

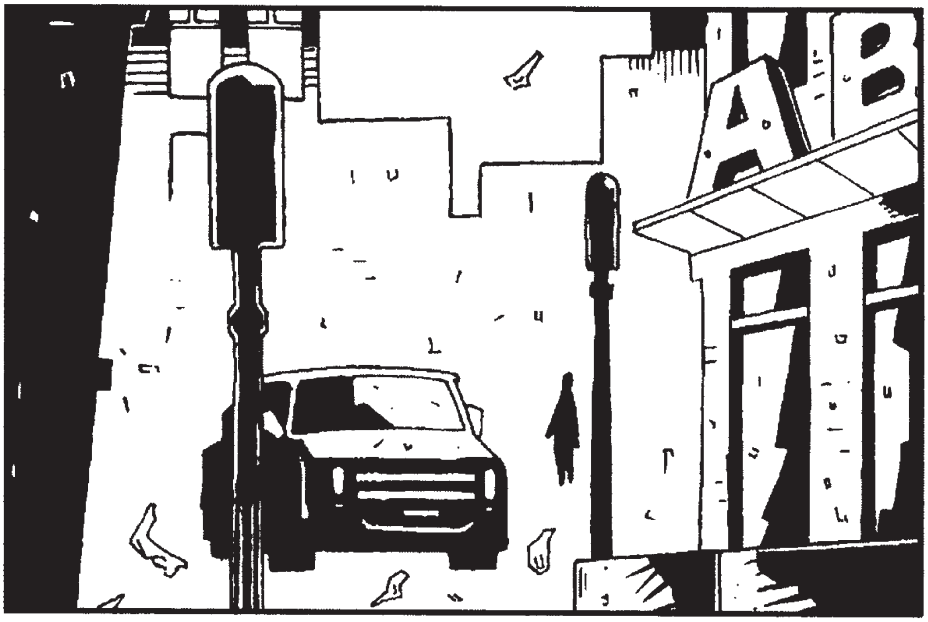

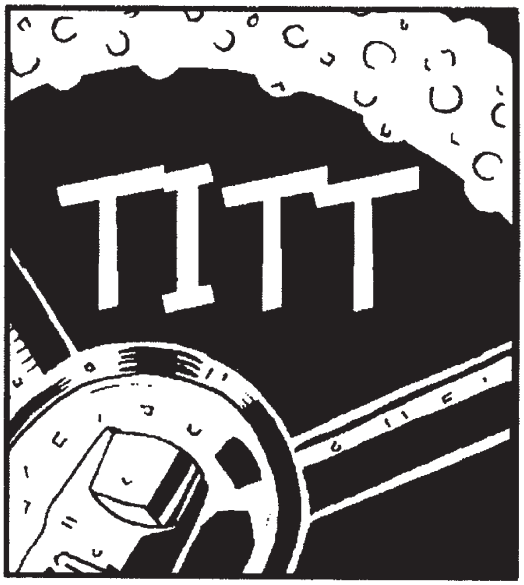

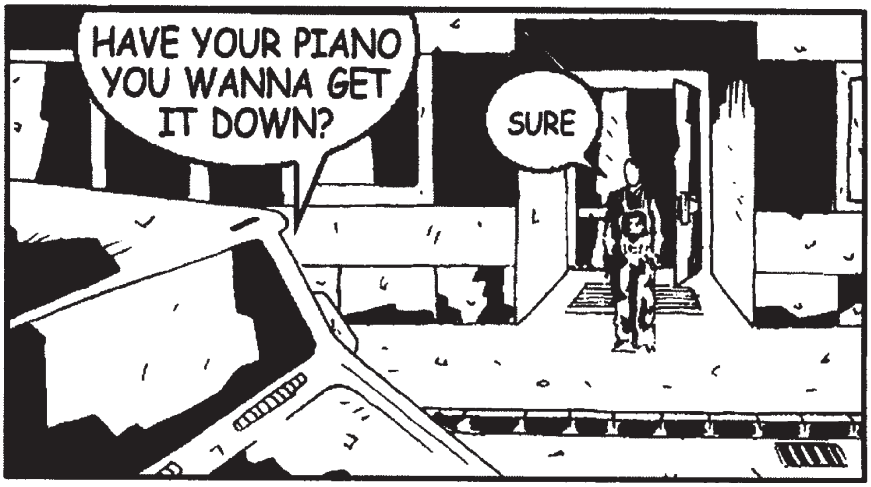

WHERE ARE THE OTHER WORKERS?
NO ONE AVAILABLE LEFT
DON'T HAVE TO GET MAD
BOOM
JUST CALL A PAL
DON'T GET IT ...
YOU ASKED FOR IT
WAIT. WERE YOU EVER REALLY SCARED?

SAYING SO, HE GRABS THE PIANO AND LIFTS IT...
IS THIS OK?
HAHAHA
THINK I DUNNO THAT?
EVERYTHING HAS AN EDGE MORE OR LESS ACCESSIBLE
EVEN THE BEINGS HAVE IT. ALL YOU HAVE IS TO GET THE RIGHT INTERVAL EVERY 10 SECONDS.
?
END
3

English version by MAXIM

Alex. Ciubotariu revine!... In tara, cu ganduri mari (va urma)

*pe bune!

ARCASII NOULUI MILENIU

Un scenariu ca oricare altul si totusi...

Viorel Chirea:

La inceput a fost ideea.
Care nu cuprindea nicidecum Romula.
Doar pe Antoninus "Caracalla". De altfel am modificat scenariul de cateva ori, fie din cauza incoerentei materialului, fie din lipsa de personaje majore. Evident, am inceput prin a cauta prin cartile de istorie si de a invata ceva mai mult decat "dacii si romanii sunt stramosii nostri".
Dupa un studiu larg al Daciei romane, m-am oprit asupra provinciei Malvensis.
Demarasem in martie 2002, acum era deja iunie si inca nu facusem nici o varianta de scenariu.
In paralel cu cititul am facut primele studii in creion si apoi culoare.
Materialul acumulat pana atunci (istorie, obiceiuri, traditii, limbaj) l-am pus la mape pentru mai tarziu. Au urmat apoi - normal - vizitele de documentare la Muzeul Romanatiului. Incepuse intre timp anul 2003. Notitelor vechi li se alatura cele noi, legate de Malvensis-ul de sud si... Romula. In sfarsit, creionez un prim traseu al scenariului. Cu reperele si harta in buzunare plec in aprilie 2003 spre fostul castru roman. Sunt profund impresionat de ceea ce vad si simt! Odata cu primii pasi pe pamantul istoric, capata viata personajele arcasilor sirieni, proaspat intrati in scenariul men), hipism, echipament, decor. Urmeaza alte drumuri in satul Resca, sat asezat pe locul fostului castru, pentru desenul florei si al faunei. Stau de vorba cu localnicii, aflu obiceiuri, denumiri, intamplari, legende. Ating infrigurat bucatile de caramida romana si fragmentele vaselor din lut,
ce se mai gasesc prin zona. Ele sunt singurele vestigii aflate la fata locului care mai amintesc de faimosul castru de odinioara si de viata tumultuoasa a acestuia. Incep un studiu complex al naturii, selectand pentru mapa cam tot ceea ce mi-ar trebui la planse. Incep creionajul. Pe capitole. Greu. Caut pozitii cat mai firesti. Nu mai am prieteni. Nu mai am bani. Nu mai am nimic. Ultimii bani i-am dat pe fotografiile de studiu. Vreo doua milioane (in ciuda faptului ca am folosit in paralel si un "digital"!). Sunt in concediu, dar nu-l simt. Pun primele straturi de culoare.

Arcasii Corto si Dodo

Sete de cultura

principale si - ceva mai tarziu - cele secundare, de legatura.
Rand pe rand, fac studiul de desen pentru personaje (pun accent asupra

Prezint proiectul in cadrul Salonului International BD de la Craiova, unde directorul manifestarii, Dodo Nita ii confera stralucirea binemeritata, printr-o prezentare de zile mari.
Simt oboseala. N-am timp decat de plimbari scurte prin parc si discutii doar cu cei interesati de proiect.
Ajung la finisaj. Aplic tusul si pun replicile corectate din timp.
28 august 2003. Plansele sunt gata.
Un an si jumatate pentru a-i face pe Caracalla, Iulianus, Amba, Arrius, Philumene, Ephebos si ceilalti (personaje reale sau fictive), sa traiasca din nou.
Prin intermediul benzii desenate.
FINIT CORONAT OPUS!
(Ovidiu)

Expozitia a avut loc la Muzeul Romanatiului in luna septembrie 2003 cu sprijinul Primariei Municipiului Caracal si Casei de Cultura "Radu Serban".
"Arcasii..." este al doilea labum BD al lui V.Chirea.
Viorel a debutat in AH, BD! in nr. 6, mai 2000, cu "AEROPORT" (ink: Marian Mirescu)
Nu e prima BD-festivitate si cei si CELE din Caracal au fost, ca intotdeauna, gazde extraordinare!

PAG 1
pag 2
TARGET
CMOPT
DIDN'T KNOW IT WAS INVISIBLE
PYKO
1 2 3 4

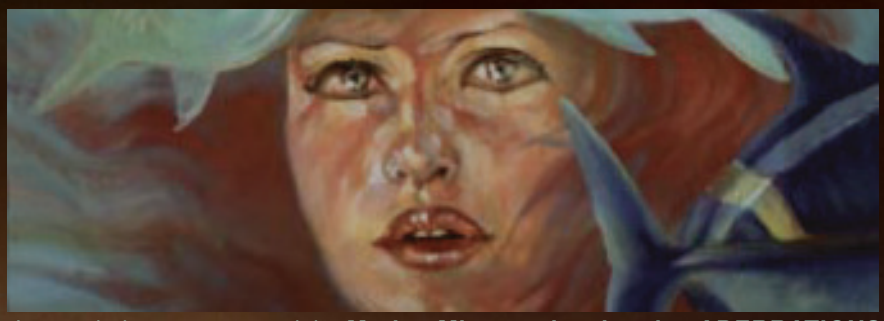

Le prochain numero “special”: **Marian Mirescu dessine des ABERRATIONS**

Adrian Barbu, le premier finaliste Roumain au concours “Illustrators of the Future”, Los Angeles 2002